

Tus neiude laulik

✿ armastuse ja rõõmu-laulud

noorele rahvale.

TARTUS

Hermann'i trükikoja trükk ja kulu.

Uns
Meinde Laulik.

~~Fr. R. Kreutzwaldi
nim. ENSY Riikik
Raamatukogu~~

~~79.952~~ *arvestus*

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU

1-95-3565

1. Armukese mure.

Kaewule ma tõttasin
Maitsma tilgakest.
∴ Armukest ma ootasin,
Kuid ei tulnud ta ! ∴
Paremalt ja pahemalt,
Silmitsesin sind.
∴ Uga armukene sääl
Seisab teisega ! ∴
Heidan õhtul woodisse,
Tahan hingata.
∴ Langedad kolm roosikest
Minu rinnale ! ∴
Rooside pääl mõteldes
Tuleb meelde mul :
∴ Glad sa, wõi sureb sa,
Minu armuke ? ∴
Kirjutan nüüd kirjakest
Sulle lahtudes ;
∴ Sumalaga, armuke,
Ei sind enam näe. ∴

2. Armukene, miks sa mures.

Armukene, miks sa mures,
Miks su süda kurbtust täis ?

Sind ei jäta ma ka surres,
 Minu ilus elu õis!
 Kustuda ehl wõits kuu kuma,
 Tähte hiilgus taewa teel,
 Pimeks minna päitse jume,
 Aga mitte minu meel.

Närtsida wõib leht ja rohi,
 Mitte orm mu südames,
 Seda unusta' ei tohi,
 Kus sa kõnnid iganes!

Südamesse oleu pannud,
 Oma südamesse sind,
 Sellest sulle teada annud:
 Mits weel mures sinu rind?

Saada laugel', saada ära
 Hirmu pilwed hinge maalt,
 Dota õnne hilja, wara
 Armastuse roosi raalt!

A. Reinwald.

3. Ära küsi, emakene.

Ära küsi, emakene,
 Kullakupu eidekene,
 Wiks mul pisar sagest' laugel;
 Alnast waatan ehawalgel;
 Ei tea isegi. —

Ära küsi, emakene,
 Kullakupu eidekene! —
 Hiilgab tähte taewawõlwil,
 Sala sunnil langen põlwil' —
 Palwetan wist siis —

Ära küsi, emakene,
 Kullakupu eidekene;
 Onnista mind, ema:

Minu walguš, õnn on tema, —
Täht sääl ülewal. —

Auna Haawa:

4. Ara pahanda.

Ara pahanda, ma palun,
Et lord armastasi mind,
Ja et wastu armastada
Wõimalik mul' polnud sind.
Sinu tundmustega ial
Ma ei tahtnud mängida,
Eest et ise küllalt aiman.
Kuidas see wõib haawata.
Kaua aega ma ei aiman' d
Sinu armu sugugi,
Ei ma mõistnud sinu silmist
Pugeda tõest midagi.
Kaua sinu tundmust ainult
Pahkuseks ma pidasin,
Wastulahkusega wistist'
Oli tulle walasin.
Kui siis wiimaks lausa lõtkel
Leekis sinu arm mu eel,
Eht küll ialgi weel 'polnud
Sellest rääkinud su teel:
Siis ma tohtusin — mu süda
Tahtis walus lõhkeda
Tahtsin ahastades hüüda:
„Wine oma armuga!
Mine! Et siinuses oled —
Haiged teed sa minule —
Mine! Unusta! Ja jäta
Murtud süda rahule!“
Kuid ma waitisin, ja lootsin,
Et sa ise aru saad,

Rudas üleliia kalliks
 Mind ja armas kujutab ;
 Et ma midagi ei ole
 Säälsus ma ei armasta,
 Ja et teist kord armastada,
 Surmani mul võimata. —

Ära pahanda, ma palun,
 Et kord armastasid mind,
 Ja et vastu-armastada
 Võimalik mul 'polnud sind.

Anna Haava

5. Ema ei falli mind.

Ema ei falli mind,
 Keegi ei kosi mind,
 ∴ Surm ka ei võta mind,
 Oh kus ma jään ! ∴
 Teised on pulmad tein'd,
 Mind pole keegi näind,
 ∴ Kõik minust mööda läind,
 Oh kus ma jään ! ∴
 Küll mehed nutate,
 Kui pärast kuulete,
 ∴ Et murest suren ma, —
 Kõik teie süüd ! ∴

Patt teie hinge pääl
 Kõhugu ilka tääl,
 ∴ Kui pean lahtuma, —
 Kõik teie süüd ! ∴

Oh Mulla-Madis ja
 Müüd tule, korista,
 ∴ Et lahti pääseks ma —
 Sest kus ma jään,

Eht küll teist paha näen,
 Ja mures mulda lä'en.

∴ Ma siisgi hääks jään —
 Ei wihta teid. ∴

6. Eila õhtul.

Eila õhtul nägin sind,
 Mias pärnapuu all
 Ja mu mõte oli jää!
 Armsast aega wiita.

Oh mis fina otsid siin,
 Kus on sinu kari?
 See eest saab sind nuheldud,
 Trahw ju pääle pandud!

Nuhelge mind armuga,
 Eest et noor mu elu.
 Siis ma tahan rõõmuga
 Randa oma walu!

Kuula siis, mis ütlen weel
 Sinule, mu kallis.

Keda mina armastan,
 Väga kallits pean.

Sinu ette langen ma
 Põlwili nüüd maha,
 Armastusest pakun ka
 Rätt siin sulle kindlast!

Lõuse üles karjane,
 Süüd ja pole teinud:
 Palwe pääle oled süüft
 Priiks ja lahti saanud!

7. Ei taewa all.

Ei taewa all, ei wäljadena
 Veita nii ilusat kaunist, kaunist,
 Kui on mu armas tullahe,
 Kes on mu südames, südames.

Kui kõnnin tunlesja lagedikul,
 Kullakest meelde ma tuletan,
 Warsti on soe ja wagane,
 Just kui Jaani ajake.

Sooime keelest Dr. M. Weste.

S. Esimese lume ajal.

Esimese lume ajal
 Tuli ta mind vaatama.
 (Kasuema kudus sukka,
 Silmitses mind salaja.)
 Warsti ta mu juurde tõttas
 Ühest teisest kõneles —
 (Kasuema sukawarras
 Teises kambriis helises.)
 „Esimese lume ajal
 Läh' me sõitma?“ küsis ta
 Kasuema juba lõhis.)
 „Kes weel?“ küsisin talt ma.
 „Kes? Ets meie kahekesti . . .“
 Aga ärist' waitis ta —
 Terawalt mu otsa waatas:
 „Keda weel siis tahad sa?
 Üles tõusis, ära sammus. —
 Oh, — kuis tahtsin ütelda,
 Et ma las wõi ilma otša
 Olets sõitnud temaga!

Anna Haawa.

9. Ei saa mitte waiti olla.

Ei saa mitte waiti olla
 Pauluwiiši lõpeta.
 Waitimine oleks wale,
 Sunniks südant lõhkema.

Tahan õige taha laulda
Tasa kannest helista,
Et ei sind, mu kõige kallim,
Lauluga ma tüli

Uga kui torm minu kandlest

Postab siiski kõrvu sull'

Siis sa ise oled süüdi :

Miks nii armas oled mul' ?

Anna Haava.

10. Hinge hellal igatsusel.

Hinge hellal igatsusel

Toonud tormid tusta nüüd

Õhtan hommikul ja õhtul :

Kaugel, — kaugel minu hüüd !

Tuuled andke mulle tiiru !

Päike, anna valgust mul' ! —

Et ma jõuan sinna maale,

Mis tord lehwis koidikul.

Anna Haava.

11. Halelifel õhtu tunnil.

Halelifel õhtu tunnil

Tuba kitsas rinnale :

Tõttan wälja walu sunnil

Sahedama pinnale.

Oues hellal ehawalgel

Seljub hellalisem hoog

Uksi, kõigist kaugel — palgel

Paisub pisarate woog.

Wõidab haleduse tunde,

Nutan süütalt südamest,

Nuttes igawesse unde

Minutaksin hingekest.

Elise Kun.

12. Jõua ju laugelta.

Jõua ju laugelta
 Waru laente laugelta
 Paadikene rannale,
 Laſ' mind peiu rinnale.

Kus, kallis, kurdad sa?
 Laene ehk sind laewaga
 Mattis merde magama,
 Surmas häält ja armu ta.

Dot, oot, oot, tütreke!
 Homme saab ehk peiuke
 Weie randa rändama,
 Soomest koju sõudema.

Küll õhtas neiu rind,
 Waitsetš jäi ta wete pind,
 Wood ja tuule hääledgi, —
 Peig ei tulnud ialgi.

M. Runder.

13. Kui õhtul wälja läksin ma.

Kui õhtul wälja läksin ma
 Kord jahutama meelt

:: Siis walju laulu kuulsin ma

Uhe tütarlapse suust. ::

Siis seisma jäin ja kuulasin

Need sõnad korraga:

:: „Mu peigmees armas, ta oli hää,

Tema rinnal hingaks ma! ::

Sa kuri, wali isa ta

Mull' seda keelasid.

:: Ja wali elu saatust, ja

Teda minult riisusid! ::

Seft saadik olen ma kui surn'd, —

Mii tuim ja eluta.

∴: Mu peigmees armas, ta oli hää,
Tema rinnal hingaks ma ! ∴:

Kui wakkalis ma seisin siis
Ja ta läks minema,
∴: Siis talle järel waatsin ma
Uma hinge walu sees ! ∴:

Weel tagasi ta waatas ka
Mu pääle armuga
∴: Mu peigmees armas, ta oli hää,
Tema rinnal hingaks ma ! ∴:

„Ma punun pärga lilledest
Sull', hella neiuke !

∴: Siis hoia teda alale,
Kui tulen tagasi ! ∴:

See kingin mina sinule,
See truudust tunnistab.

∴: Truu armastaja neiu hää,
Sinu rinnal hingaks ma ! ∴:

14. Kui kallist kodust läksin.

Kui kallist kodust läksin
Ma kurwalt kaugele,
Siis ütles kase warjul
Mull' hella neiuke :

„Mii selge kui see hallik
On minu armastus,
Siit käib küll õhtu õhul
Su järel igatus !“

Ma nägin mõnda kaste
Ja mõnda hallikat,
Ma nägin mõnda neiut
Mull' naeratelewat :

Ei olnud kast ei hallik
Mii armas ometi,

Ei waatnud wõõras^m neiu
Nii õrnalt ialgi.

Kui kangelst jälle koju
Ma rõõmul rändasin.

Ja hallikat ja kaste
Ma jälle terwi'tin:

Rast oli ära kuitwan'd
Ja hallit mudane;

Mu neiu oli läinud
Ju teise taenlasse.

Dr. M. Weste.

15. Kui inimene tuleb ilmale.

Kui inimene tuleb ilmale,
Siis filmaweega nutab wäetite,
Ja õnnistades paneb ema kätt
Siis lapse pähe, ema filmas wett.

Laps kasvab rõõmu sees ja waewas
Ja mis ei mõista helda sõnaga,
Siis süda räägib selgeste
Tal filmaweega: Tänu emake!

Siis kasvab meheks priske poisite,
Sääl plikast saanud terna neiuke;
Mad lähwad paari, saawad laulatud
Ja filmawees saab truudust lubatud.

Nüüd tuleb rõõmu hulka wiletus,
Ja mehe südant koormab kurvastus;
Waat naene loodab taewa isa pääl
Ja filmaweega ütleb: „Looda weel!“

Wees läheb wanaks, tuleb wiimne tund,
Hing, ihu wäsiind, nõudwad surma und:
Ta omaksed ta ümber leinawad,
Ja filmawees weel wiimaks tänawad.

Et sureja ju taewa rõõmu näeb
Ja palwes oma lapsi õnnistab.

Nüüd hingab weel, siis sureb rahuga ;
Weel filmis wesi : „Sumal teiega !“

W. Kentmann.

16. Kloostri neiu.

Oh mis olen wanematel' teinud,
Et nad mind on pannud kloostriisse !
Olen ma siis effi-tee peal käinud ?
Kurbtus rööwib kõik mu mõistuse.

Selgas pean ma kandma nonni-riideid,
Wangistatud kõrge müüridest,
Ei siin ole mingid ajawiidet,
Minult surm mul seisab silma ees.

Saatus miks sa tegid mulle seda ?
Sest ma olin ju weel alles noor !
Kurwastus see waewab mind nii wäga,
Minu nägu katab nonni-loor ! —

Ku mu sullakarwa pehmed lokid,
Mis mul enne maani rippusid
Oh kuis pisarad mul filmist jooksid,
Kui nad need mul ära lõikasid !

Armas noormees ! See kõik sinu pärast,
Et siin wangis pean olema !
Wil' saan lahti selle ilma pärast ?
Siis wast oma hingel rahu saan.

Minu wanemad sind ära põlg'sid
Et sa olid madalamast soost ;
Suurest soost mul abikaasat nõudsid,
Oh sa teadsid küll ju sellest loost.

Meie armastus sai katti murtud,
Oh see on mu wanemate süü !
Armastus, kui südamesse juhtund,
Saatus walusamalt küll ei löö.

Wõtke ikka, et su Wilhelmine,
Surma tuninni sull' truuks jääb ;

Tule siis ka furnuaia pääle,
 Kui sa kuuled kloostri kella häält.
 Bea saavad kloostri kellad hüüdma,
 Kui mind waitfelt hauda kantakse,
 Tuul saab nende häält ju kõrwu kandma;
 Ela hääst, mu armas armuke!

17. Kus oled ja käinud.

Kus oled sina käinud, mu ainuke laps,
 Et täna ju palged nii punased on?
 Kes on need lilled sulle siis lohkidesse pan'd
 Wõi on ehk mõni õnnetus juhtunud sull?
 Oh mamma! ma murdsin säält roosi-puust õit,
 See õis mu palgedesse siis puna ka tõi.
 See sõrmus, mis mu sõrmes, see peiu andis mul?
 Ja süda, mis mul rindus, see andsin ma tall'.
 Oh mamma! ma olen üks õnnetu pruut,
 Kes tänagi weel surmaga on wõidelnud.
 See peiu, keda mina nii wäga armastan,
 On südame ju lubanud teisele nüüd!
 Nüüd murtud mu süda ja murtud mu rind,
 Üks armastuse wanne see waewab weel mind:
 Teist armastada ilmas ma ialgi ei wõi,
 Su oma olla tahan ma surmani weel.
 Küll närtsiwad lilled ja närtsiwad puud,
 Truu armastus ei närtsi, kui peiu on truu,
 Säh, wõta minu käsi ja ole mulle truu;
 Mu armastus ei närtsi, kui annan sulle juud.
 Sa noppisid lilled, mis kandis mu rind
 Sää! waitses puude warjus, kus nägid sa mind.
 All orus, puude wilus, kus laulis tukulind:
 Waat sulle ja waat sulle siin tufsub mu rind!
 Ma olen nüüd närtsinud ju süda mul külm,
 Ei tunne enam lusti ei rõõmu mu film.

All orus, puude wilus, kus laulis kukulind :
 Ma noor ja rumal olin, miks uskusin ma sind ?
 See armuga olen nüüd petetud ma !
 Oh kuida maha jätsid mind kavalalt sa ;
 Kui südame mult wõtsid, mis rääkis siis su suu,
 Nüüd armastus on wäsin'd kui looja läinud kuu.

18. Kewade koplis.

Kenaste koplis kasepuute kaswis,
 Oksa pääl ööpit lusti-laulu laulis :
 Kaseke, kallite, ilus oled sina,
 Aga neiu õrnate, ilusam weel sina !
 Kase all koplis pingike oli,
 Ohtutel naaber sinna istuma tuli.
 Kaseke, kallite, ilus oled sina,
 Aga neiu õrnate, ilusam weel sina !
 Kase all neidu jumalaga jättis,
 Meiule truudust igawesti töötas :
 Kaseke, kallite, ilus oled sina,
 Aga neiu õrnate, ilusam weel sina !
 Tagasi tulla kewadel ta töötas.
 Palawa musu huulte pääle waotas.
 Kaseke, kallite, ilus oled sina,
 Aga neiu õrnate, ilusam weel sina !
 Kewade tuli, peiu petjaks jäänud
 Kaseke neiu truuks ainult jäänud
 Kaseke, kallite, ilus oled sina,
 Aga neiu õrnate, armsam oled sina !

19. Krahw ja lambrine.

Krahw sõitis mõisast ratsutes,
 Ja nägi lambrist oma ees.
 Wallerii, walleraa, wallerii, walleraa
 Ja nägi lambrist oma ees.

Krahw wöttis pääst kübara
 Ja kenat neiut teretas, jne.
 „Krahw pange kübar pähe te'e,
 Ma olen waene karjane.“ jne.
 „„Kui oled waene karjane,
 Ei wõi sa käia sammelis!““ jne.
 „Mis puudub see küll krahwisse.
 Kui isa mul seda maksja wõib!“
 „„Mind tüdruk ära pahanda,
 Eht puuri panen sinu ma!““ jne.
 „Oh anna armu mulle, krahw,
 Wiisfada taaldrid kingin sull!“ jne.
 „„Ei seda rahaks arwa ma,
 Sa wangi pead mul minema!““ jne
 „Ma palun jäta elu mull,
 Kõik omad lambad annan sull!“ jne.
 „„Kõik omad lambad annad mull,
 Siis poja annan meheks sul!““ jne.
 „Ei siuu poega taha ma!
 Ja rumal on, ei tea sa!“ jne
 „„Ei taha mu poega meheks sa,
 Siis otsi kust saad parema.““ jne.
 Ja et see mäng läheb lõpule,
 Siis andkem lahtumiseks kätt! jne.
 Müüd seadkem seda ringisse,
 Kes tena krahwi kohane. jne.

20. Kurb neiu.

Mina, kurblik neiu,
 Seisan teie ees,

Sest et minul peiut
Pole olemas.

Sest on minu kurbtus
Üleliiga suur,
Et nii üksit olen,
Ragu õksal lind.

Kas sest wäiksest ringist,
Mis mu ümber käib,
Seian mina omal
Armast peiukest ?

Tule, ja mu oma,
Sind ma armastan,
Bandiks sulle annan
Oma sõrmuse.

Lootuses ehk annad
Mulle oma kätt.
Ming ka käega pärin
Sinu südame.

Jumalaga jae nüüd
Kallis armuke,
Teine lord ehk näeme
Jälle teineteist.

21. Kas tead kallite laugel ?

Kas tead, mu kallite laugel,
Kui wäga ma armastan sind ?
Su pärast mul pisarad laugel
Ja tugewast tuskub mu rind,

Kas tead mu kallim, et kannan
Su pilti mu südame sees ?
Ja õhtu kui woodisse heidan,
Ta unesgi seisab mu ees.

Ea oled kui õhtune päike
Kui ilusam Edeni õis,
Ea oled kui lillele wäike,
Mis üleni õisi on täis.

Ma tean, sa põlgad mind ära
 Ja külm on mu wastu ju rind.
 Ma tean, sul on ju üks teine,
 Sul õigus on põlgada mind.

Oh põlga, — kuid siisgi weel sulle
 Saab tujukama ikka mu rind;
 Eht kadunud oled küll mulle
 Ma siisgi ei unusta sind,

22. Kui väga nii armas sa mulle.

Kui väga nii armas sa mulle
 Ei wõi ma sull ütelda nüüd.
 Suud anda ei tohi ma sulle,
 Siis oleks mul wististi süüd!

Sul ri'mata alles õrn tundmus,
 Ja puhas su süda on weel,
 Ei tea mis murede sundmus
 Su süüta ja lapselik meel!

Weel puut'mata wõrkude paelust
 Ja ilmaft, mu hellake siin;
 Ei tunne sa kurjust, ja hõelust,
 Ei tea, mis südame piin.

Su elurõõm pole weel hilja,
 Saad tundma wast seda kõik weel.
 Sul saatus wõiks külida lilla,
 Önn ornalt wõiks õitfeda eel!

Wõiks kuldne su tulewik olla,
 Wõiks anuga ehti sind pärg;
 Wõiks peagi kätte sull' tulla
 Üks õnnis ja õnnelik järg.

Mul elutee on aga tume,
 Ja külitud ohakaid täis!
 Ei selle tee lõppu ma tunne,
 Ei lehta ka ütfegi õis!

Ei fina mu meelest lähe,¹
 Sind igatseb süda ja meel!
 Mii kaua kui taewas on näha,
 Ja hiilgawad tähed mu eel!
 Kui aga kord lahkuwad pilwed
 Ja näha on elustaw päil'
 Siis ärlawad kurbtusest lilled,
 Onn naeratab jälle nii waik.
 Eht julgen siis paludes hüüda:
 Jää sõbraks ja truuks mull' sa!
 Siis hõistama saab minu süda
 Kui wiibin su rinnal kord ma,
 Kui siisgi mull' seda ei luba
 See salalik saatuse loos,
 Et õnneks mul õitseda juba
 Wõiks eluteel üksegi roos!

23. Kus käisid wäike Annake?

Kus käisid, wäike Annake? :;
 Walerillalla, walerillalla,
 Walerillaroosa rallalla. :;
 Ma käisin metsas kõndimas. :;
 Walerillalla, jne.
 Ja lille-õisi noppimas. :;
 Walerillalla, jne.
 Kes on su juukseid sasinud? :;
 Walerillalla, jne.
 Enul on mu juuksed sasinud :;
 Walerillalla, jne.
 Kes on su kleiti rebinud? :;
 Walerillalla, jne.
 Mets on mu kleiti rebinud. :;
 Walerillalla, jne.
 Miks oled sa nii ehmatand? :;
 Walerillalla, jne.

Mind jänes põõsast ehmatas. :;

Walerillalla, jne.

Mits oled sa nii wäsinud? :;

Walerillalla, jne.

Ma olen kangel kõndinud. :;

Walerillalla, jne.

Oh ära salga, Annake! :;

Walerillalla, jne.

Su lugu me kõik teame. :;

Walerillalla, jne.

24. Kel kannel on, see kõlistagu.

Kel kannel on, see kõlistagu keeli

Ja näitku Wanemuise wägewust,

Kel laulu on, see helistagu hääli

Ja rõõmu tujul andku tunnistusi:

Teid Looja lahkesti on lõbustanud,

Oh sinisilmad, ime iluga,

Teid armastuse tulel sütitanud

Ta põlema, ta põlema.

Me neidudel'! auu pühalikult anda

On noortemeeste kohus iganes,

Kad saatwad südant õndsas rahu randa,

Kui maailm möllab, mässab tormates.

Kas laenetagu jõgi, järw ehk meri

Ma armukaigus uinuu hingama,

Kui tufsub süda, karmest woolab weri

Mul rõõmuga, mul rõõmuga.

Me kaasadel'! nüüd tuhat terwist toone

Ja südam-st neil õnne soowime,

Neil kümnefordset tänu laulu loome,

Et kallim arm meil k'sund kauniste:

Kus elupuhtust pühad mõtted faitswad,

Sääl ilupäike paistab pilwita,

Ja abielu õrnad õied õitswad

Sääl rahuga, sääl rahuga.

Oh armastus! Sa kuldne taeva anne,
 Kes langend ilma jälle pühendab,
 Ei walitse sääl enam wiha wanne,
 Kus armu sïde hinged ühendab.
 See pärast kõlisege kandle keeled
 Ja kiitke pruudi, laasa armastust,
 Neil helisegu meie laulu hääled
 Kõit ühest suust, kõit ühest suust!

Saksa keele järele M. Lipp.

25. Kus wiibid sa?

Kus wiibid sa?

Sind ootan ma,
 Mu päikene,
 Mu armuke!
 Maailm lä'eb õiekuul ilusaks,
 Ja minu süda lä'eb kurwemaks.

Mill tuled sa?

Sind ootan ma,
 Mu päikene,
 Mu lewade!
 Diekuul kurwaks lä'eb minu rind
 Oh Jumal teab, mil näen find!

Anna Haawa.

26. Kui istun üksinda puude all.

Kui istun üksinda puude all,
 Kus linnu keel kõrgest kõlab,
 Siis ütlesin igal' lendajal:
 Mis teeb mu kallike kodumaal,
 Ja kuda tema elab?

Kui käies lahutan kurwa meelt,
 Üks lilleke käes mul kanniks,
 Siis küsisin kui ta mõistaks keelt.

Kas tuled, kaunike kaugel teelt
 Mull' armuteselt anniks?

Kui pilved lendavad õhu sees,
 Siis ülesse film mul waatab:
 Ta elawalt on mu waimu ees,
 Kuis armastuses ja filmawees
 Meis mulle terwist saadab

Ja tihti seisawad pisarad
 Mul kurbtusest filma laugel!
 Ma tahaksin näha seda maad,
 Kus tema jalad nüüd kõnniwad,
 Oh, oh! see on nii kaugel!

Dr. K. A. Hermann.

27. Linda.

Säält Vääne-mere kalda päält
 On kuulda Linda leina häält,
 Ta õhlab raskest südamest
 Ja leinab kallist kaasakest.

„Oh Kalew, miks nii wara sa
 Su pidid surmas närtsima!
 Ma olen üksi ilmas nüüd,
 Ei olnud mul, ei sinul süüd.

„Mu pika leina pisarad
 Su mängu muru täidawad;
 Kus, kaasa, rõõmus kõndsime,
 Eääl laenetab nüüd tiigike.

„Säääl mängis ükskord rõõmsaste
 Su kõige noorem pojuke,
 Su lottas ja su rauast rind,
 Mu tuite ja mu pesalind.

„Oh Kalew tule uuest' sa
 Weel tedre tüdart kosima;
 Kui kaua, kallis, tahad sa
 Küll kalmu kambri wiibida?

Kui kuuled sarwe pae päält
 Ja wainult Wanemuise häält,
 Siis kalmud katti purusta
 Ja tõuse uue jõuga!

„Ei saa siis Linda leinama,
 Ja filmawesi woolama:
 Siis elan uue iluga
 Et nuest' hõistab Testima! J. Kuhlbarz.

28. Lilla istus kammerisfa.

Lilla istus kammerisfa,
 Neg oli igaw ootes.

Kulla isa, kallis isa,
 Lunasta mind ära.

Sul on kodu kolmi täku,
 Pane üks neist pandiks.

Ennem jätan tütre ma
 Kui et annan täku.

Kulla ema, kallis ema,
 Lunasta mind ära!

Kellega ma lunastan,
 Kui mul pole raha!

Sul on kodu kolmi lehma,
 Pane üks neist pandiks!

Enne jätan tütre wangiks
 Kui et annan lehma.

Kulla wenda, kallis wenda,
 Lunasta mind ära!

Kellega ma lunastan,
 Kui mul pole raha!

Sul on kodu kolmi mõõla,
 Pane üks neist pandiks.

Enne jätan õe wangiks,
 Kui et annan mõõga.

Kulla õde, kallis õde,
Lunasta mind ära!

Kellega ma lunastan,
Kui mul 'pole raha!

Sul on kodu kolmi sõrmust,
Pane üks neist pandiks.

Enne jätan õe wangiks
Kui et annan sõrmust.

Kulla peigmees, kallis peigmees,
Lunasta mind ära!

Kellega ma lunastan,
Kui mul 'pole raha!

Sul on merel kolmi laewa,
Pane üks neist pandiks.

Ennem jään ma laewast ilma
Kui et lahtun pruudist.

Sulle priiust kuulutan,
Wangist lahti päästan.

Rahwa suust.

20. Leidis nõmmelt poisike.

Leidis nõmmelt poisike

Ribuwitša lille,

Oli noor ja kaunike,

Tuli jootstes poisike,

Wahkis kumarkille,

Mis sa wahid poisike,

Ribuwitša lille?

Ütles poisik! ma murran sind,

Ribuwitša lille!

Ütles lill: ma nõelan sind,

Kui ei jäta rahul' mind

Ajad nutu pilli

Ulemeelne poisike,

Ära liju lille!

Murdis siiski poisike
 Ribuwitsa lille ;
 Pani wastu lillele
 Nõelas poisi wahwasti,
 Ei saand temast üle ;
 Oh sa kuri poisike,
 Miks sa murdsid lille !

Goethe järele R. A. Malm.

30. Mul mõttes on üks ainuke.

Mul mõttes on üks ainuke,
 Üks kallis ainuke,
 Oh kui ma selle piiga (peiu) jaoks :
 Ta on nii wirt ja wiisakas,
 Nii wiisakas,
 Ma elaks Eedenis.

See tütarlapse tõesti
 Ma kosiks endale !
 Tal ala lahke meelele
 Ja nagu kui üks maalike
 Kui maalike,
 Ja film kui tuluke.

Ja kui ma teda kaugelt näen,
 Lä'eb puna palgesse
 Mul süda hakkab põksuma
 Ja wesi weereb filmasse
 Mul filmasse :
 Ei tea lugu see ?

Weel reede õhtu wainu pääl
 Ta küsis minu täest :
 „Oh üle mull', mis wiga sul ?
 Ei õige lugu ole lul ?
 Ei ole sul ?“
 Ma oh! sin tõigest wäest ?

Ma oletš pidand rääkima,
 Oh miks ei rääkind ma!
 Oh oletšin ma rikas mees,
 Mul süda pisut kergem sees:
 Mul kergem sees;
 Ma räägiks temaga.

Dr. Kreuzwald.

31. Ma nägin orus lillekest.

Ma nägin orus lillekest,
 Mis walge-punane.
 Ei jeda lille enam näe,
 Sest walu kipub südame,
 Wu waese südame
 Oh lilleke, oh lilleke,
 Mill' saan, mill' saan su õitele?
 Oh lilleke, oh lilleke,
 Mill' saan su õitele?
 Wu lille juurde laste mind,
 Miisugust polegi?
 Ta pääle nutan pisaraid,
 Ta ette langen põlwili!
 Ma langen põlwili!
 Oh lilleke, oh lilleke,
 Mill' saan, mill' saan su õitele?
 Oh lilleke, oh lilleke,
 Mill' saan su õitele?
 Ja kui ma olen surenud,
 Ja närišind lilleke,
 Siis wiige lillekene ka,
 Ma palun, minu hauale
 Wu juurde hauale,
 Oh lilleke, oh lilleke,
 Mill' saan, mill' saan su õitele?
 Oh lilleke, oh lilleke,
 Mill' saan su õitele?

Dr. M. Weste.

32 Mäletad, neiu, mis ütlesid sa.

Mäletad neiu, mis ütlesid sa
 Ja ammu mull' ! ;:
 Kui hellast hingest sind armastan ma,
 Toob taevast mull' . ;:
 Sial ei unusta tundmust mu rind,
 Kui armu kaisus kandsin ma sind !
 Oh sellest õnnest weel ilutseb meel :
 Armasta weel elu-teel !

Tunned sa kallimat kohalest weel,
 Mu armuke, mu kallite !
 Tahad mind armasta, inglite, ja
 Mind surmani !
 Siis püha päite mu hingesse jäi,
 Kui magust musu su huuledelt sai,
 Oh sellest õnnest weel ilutseb meel :
 Armasta weel, elu-teel !

Laulan lord sinule lahkesti ma
 Üht ime wiit ! ;:
 Sünnib see sulle, siis tähtede teel
 Hõiskab mu suu ! ;:
 Küll iga tund jääb õndsuseks mull',
 Kui armu õndsust hüüab mu huul,
 Igawest truudust laulab mu keel :
 Armasta weel, elu-teel !

33. Mäe otsas, kalju lossis.

Mäe otsas kalju lossis
 Ditses mul üks lilleke :
 Lossi herra ainus tütar
 Oli minu armuke.

Wõtsin õhtul sandli kätte,
 Sammusin siis lossi pool'.
 Lossi aken seisib lahti,
 Minu kallim laulis sääl.

Kurwad laulud löi ta mulle,
 Kurwalt kuulsin ma ta häält.
 Našta pärašt läksin jälle
 Sedasama tutwat teed
 Koski aken oli finni,
 Armuke ei laulnud sääl.
 Surnuaiast kõlas mulle
 Tumedalt üks tuttav hääl:
 „Olen lahti ilma waewast
 „Tule ka mu juurde nüüd;
 „Teistel armastus on magus,
 „Meile wiha karikas!“

34. Määratumas mures.

Määratumas mures hüüdwad huuled
 Haledaste döse õhu sees:
 Randke teie, kewadised tuuled,
 Minu wiimast laulu kallile.
 Ära kallim, ära tahan tõtta
 Igaweste sinust kaugele!
 Sinu pilti ühes ligi wõtta,
 Ei sa mind küll enam armasta.
 Ei ma wabastada taha laela
 Püüa ahastuse ilke alt
 Kes sa tiudlalt ühenduse paela
 Risk' sid katki külmalt, kolevalt.
 Jalgi ma wannet ei saa wand'ma
 Enam ühe teise neiule;
 Waid ma üksi wagusi saan kandma
 Haawu, mis löi arm mu hingele!
 Jalgi ma truudust ei soa murdma
 Mis ma töotanud sinule;
 Walu wagusi saan üksi kandma.
 Baju rahu minu hingele!
 Sinn pärašt, oh tuis wäga palju,
 Olen kannatanud elu sees!

Sinu pärast, ainult sinu pärast
Süda minul raske, filmad wees.

Aga sina, oh sa oled uhke,
Ei ja kuule minu palwe häält!
Oled uhke, siiski mulle armas —
Oh nii väga armas ilma pääl!
Sumalaga minu õnu ja elu,
Sumalaga minu pruudike!
Warsti löpseb kõik mu turbtus, walu,
Warsti kantakse mind kalmule.

Kui ehk kogemata juhtud sina
Minu kalmust mööda minema:
Oh ma palun, jää siis seisatama,
Ja üht pisart mulle pühenda.

Pisar, mis sa minu haulal walad,
Saab mull' ütleva, mis ilm ei tea:
Ei su süda jälle pehmeks saanud,
Et sa oled jälle hingest hea.

Miks sa meelitades minu pääle
Waatsid, kui su süda oli külm?
Kas ei ammu awaldand ma sulle,
Et sa armsam mull', kui kõik maailm!

34. Minu neiuke.

Minu neiuke, ilus inglite,
Kas wõin tulla kosja sinule?
Minu süda sind, lõbus laulu-sind,
Siu mõttet ikka igatseb.

∴ Minu neiuke, kallid neiuke,
Minu kulda kallid neiuke, ∴

Ja päewal ma ihkan tulla ka
Sind, mu kallid, waatama,
Aga isa film, ema kortsus kulm
Teewad tusta sulle, minule.

∴ Minu neiuke, kallis neiuke
 Minu kuldne kallis neiuke. ∴
 Millal ütlesid sa, et wõiu tulla ma
 Oma kalliks kaasaks kosima,
 Siis sa oled mull', ja ka mina sull',
 Minu kulda kallis kaasate.
 ∴ Minu kaasate, kallis kaasate,
 Minu kulda kallis kaasate. ∴

36. Miks tulsus mu süda.

Miks tormates tulsus mu süda,
 Miks õhetab põues mu rind?
 Oh teaksid sa seda kui wäga,
 Kui wäga ma armastan sind.

Kui juhtub sul' õnnetus, häda,
 Siis sinuga leinaksin ma
 Ja teeksin, mis ial ma jõuaks
 Su walu siin kergitada.

Sind taewani tõstaksin mina,
 Sind kallima ehtega,
 Et paistaks selgesti wälja,
 Et üksi sind armastan ma.

Oh mehed, küll olete teie
 Siin wägewad tegude sees;
 Kuid neiudest nõrgemaks jääte,
 Kui siplete armastus' wäes.

37. Mere kaldal.

Neiu istub mere kaldal
 Waatab wete peeglistse
 Sääal üks hõbedane ilu
 Meelitab ta mängule.

Laene murrab praegu maha
 Wesilille waatja ees.

Meiu mõtleb, et ka nõnda
Murtaks teda elu sees.

Seft ta hüüab: jõua, jõua
Peiuke mu järele,
Hiljemini kaon ära
Saia elu laenesse! —

38. Miks maha jätsid?

Peigmees, miks mind maha jätsid,
Omal uue pruudi wõtsid!

Oi häbi, häbi, häbi!

Omal uue pruudi wõtsid.

Minu aiaft marju nop'sid,
Ruunde otfaft õunu wõtsid.

Oi häbi, häbi, jne.

Neid siis uuel pruudil wiisid,
Armuga ta kätte andsid.

Oi häbi, häbi, jne.

Oh küll walu tundis süda,
Et mu peiu teinud seda!

Oi häbi, häbi, jne.

Meesterahwal libe keel,
Petis jutt ja kerge meel.

Oi häbi, häbi, jne.

Dösel petab pime sees,
Päewal wannub walge ees,

Oi häbi, häbi, jne.

Wannub ihu, wannub hinge,
Wannub oma lubamist.

Oi häbi, häbi, jne.

Sellepärast lähen ära,
Ja sind tahan unustada.

Ni walu, walu, walu,

Lähen ära nutuga.

39. Kui ööd ja päewad ootsin.

Ma ööd ja päewa lootsin,
Et Riisa on mu pruut;
Ja pulma-päewa ootsin,
Mill' saaks meid laulatud.

See lootus läts kõik tühja,
Sest aru sain küll ma,
Et Riisa meel läind luhta,
Ja mind ei armasta.

Ea petis, kawal neiu,
Kas oled mõteln'd ka,
Et pärast saab su tegu
Sind halwaks tegema?

Jää Jumalaga Riisa:
Ei enam näe sa mind
Ei süga räägi sõna
Ei armasta ka sind.

Eee tõe armu päike
Läind mu eest warjule
Ja lases oma läike
Nüüd paista teistele.

Nüüd lähen otsin mina,
Teist armast pruudikest;
Eht saan üht südant leidma,
Kes armastab mind tõest!

Lindan. laul.

40. Meil lilled õitswad aasades.

Meil lilled õitswad aasades
Sel lahtel lehe-kunl
Ja puude otsas hõisates
Weel kõlab linnu huul.

Oru kewade miks petsid sa
Need lilled õitsema

Ja läksid mööda rutuga,
Nüüd peavad närtsima.

Üks lilleke on närtsinud,
Mis õitses kenaste;
Üks laululind on waiknud,
Kes laulis rõõmsasti.

Nüüd närtsinud on neiuke
Sel armu kewadel,
Kes petetud sai armule
Truu kindlal südamel.

Üks noormees oma pruudiga
Sääl rändab metsa-teed.

„Oh kallim! lähme rutuga,
Meil paistwad Peipsi-weed.“

Särw on nii wait ja wagane,
Kui wesi kauji sees,
Eht mõni laine tasane
Beel lastub kalda ees.

„Miks leinad ilus wetepind,
Miks nõnda kurwastad?
Wist wäsinud on sinu rind,
Et seista armastad.“

„Ei leina mina wetepind,
Ei ial kurwasta.
Ei wäsi ial minu rind,
Ei seista armasta.“

Üht neiut kurwa meelega
Peab kandma minu rind.
Mu pinnal sõidab paadiga
Truu armastaja hing“

„Oh õnnetu, miks nutab sa
Siin Peipsi kalda pääl?
Kas sind ei suuda trööstida
Su armsa peiu hääl?“

Oh näeksid sa ta südame,
Kuis see tal naeratab.

Ta filmakirjaks sinule
 Weel filmi miisutab."

Ja kui paat kalbalt libises
 Ja hakkas tõikuma,
 Siis neiu tundis südames
 Suurt valu otsata.

Weel näitse kaugel paadis jääl
 Üht rätti lehwivat
 Ja noormees kalda ääre pääl
 Weel tõstab kübarat.

Kui hõbe pärliid hiilgawad
 Eääl Peipsijärwe wees ;
 Need kurwa neiu pisarad,
 Mis nuttis paadi sees.

"Oh truu ja kindel armastus
 Kus oled jäänud sa ?
 Oh tuhatfordne töötus
 Mifs tuulde läinud ta ?

Mis armastusest osa saand
 Ei ole üksigi muu ;
 Su pääle wiimse kohtu ees
 Eääl kaebab minu suu.

Oh küll maailma petlik keel
 Mul palju valu loob,
 Mul kuldne kuu jääl ülewal
 Weel rahu troosti toob.

Oh kurblik on küll minu meel
 Ja valu südames
 Ei rõõmusta mind üksigi meel
 See tähte kauguses.

Oh armsad Eesti wennad, õed,
 Kes noored olete,
 Ja käite kindlat elu teed,
 Mu pääle mõtelge !

Su armas:use ahelad
 Mind noorelt köitsiwad

Ja sõnad lahked, mahedad
Mul lootust andsiwad.

Need jada kirja sõnakest,
Mis saatsid sina mul,
Neid lugesid ma armastust
Ei suutnud teelda sul.

Sa rääksid armust, truudusest
Peab kinni pidama —
Ja mitte armu nooruses
Ei pea me põlgama.

Nii selge waga mantli all
Mind wõtsid meelita —
Kuid närtsind on nüüd armu liil
Ja õnn läin'd kaduma.

Oh mis ma olen sulle teind,
Et sa mind põlanud?
Ma igawest' sul truuks jään'd,
Kuid mis see aitanud.

Kui poleks sinu käed mind
Ei ial puutunud,
Ei oleks ial minu rind
Nii murest koormatud.

Miks oled sa, oh armastus
Nii tuimaks, külmaks läin'd?
Kuis palaw oli igatsus,
Kui teineteist ei näin'd!

Beig, waata weel mu südame,
Kui walutab mu rind!
Oh maga, maga wäetike,
Truu armastuse hind!

Ei tröösti mind mu kurbtuses
Su lahke keel ja suu.
Mul tunnistajaks kohtu ees
On tähed, päew ja suu.

Sa saatsid mind küll kaugele
Et rahwas mind ei näeks

Ja lootsid seda wististi,
Et mina sinna jäetš.

Ma tulen süisgi tagasi
Eht wilets tüll mu tee :
Mu eluajal iialgi
Ei lähe meelest see !

Kas mötled, et sul wõersil sääl
Dnn wastu naeratab —
Ei wist — ka sääl mu nuttu hääł
Sul kõrwu ulatab.“

41. Ma olen suurwürst Gestimaalt.

Ma olen suurwürst Gestimaalt,
Kes kallima on kaotand,
Mu pruut, kes wanast Kootsimaalt,
Dn südamest mind armastand.
Oh armas sõber, tule sa
Ja lähme teda otsima !
Sest tehke ringi wäraw lahti
Ja laske mind siit läbi wahti,
Kas kadunud ei leia ma
Ja tagasi ei õmal saa !
Sina libe, fina libe,
Sinul on üks wale märk,
Sina edew, fina tegew,
Kentsakas ja ninatark.
∴ Sa see oled, sa mu oma,
Sind ma ära walitsen ! ∴

Rahwa juust.

42. Mina kurblik neiu.

Mina kurblik neiu
Seisan teie ees,
Sest et minul peiut
Pole olemas.

Sest on minu kurbdus
Üleliiga suur,
Et nii üksi olen
Nagu õksal lind.

Kas sest wäiksest ringist, Lootuseks ehk annad
 Mis mu ümber läib, Mulle oma kätt,
 Leian mina omal Ring ka käega pärin
 Armast peiusest? Sinu südame.
 Tule, sa mu oma, Sumalaga jäe nüüd
 Sind ma armastan, Kallis armuke,
 Pandiks sulle annan Teine lord ehk näeme
 Oma sõrmuse. Jälle teine teist.

Rahwa suust.

3 . Mits ja nutad, lillekene.

Mits ja nutad, lillekene.
 Nupud sul täis pisaraid?
 Kas ja raskest hinge walu,
 Hellake, ka tunda said?
 On sul Gesti pind ka rääkind,
 Waike öö sul teada ar'd.
 Ennemistsest rõõmu põlwest,
 Kadun'd õnneest pajatan'd?
 Tõsta pääd, oh diekene.
 Koit on saanud isandaks!
 Oma terad hiilgwalt saadab,
 Et nad nuttu kuiwataks.
 Kui ta lõuna walgust puistab
 Üle õitswa isamaa
 Oh kuis tahame tal tänu,
 Dis, siis wastu hõisata! S. Koibula.

44. Mis ja nopid, neiukene.

Mis ja nopid, neiukene,
 Muru maalta, maimuke?
 Mits ja laulad õhtul hilja?
 Waike'n'd juba linnuke. —
 „Nopin, nopin õnne õisi,
 Punun pärjaks kallile,

Saadan talle tuhat terwist. —
 Elan üksnes temale."

Koppis neiu õnne õisi,
 Punus pärjaks piigake,
 Kõitis lauluts hinge ihad, —
 Pühendas kõik kallile. Anna Saawa.

45. Mu meelde tuleb mõni tund.

Mu meelde tuleb mõni tund,
 Mis ammu mööda läinud,
 Ma mõtlen seda nagu und
 Mis öösel olen näinud.

Kus mõne korra näitas ka
 Mull' õnn end kergel kumal,
 Ei aga kinni hakata
 Siis ostand noor ja rumal.

Küll ootab süda rahutu
 Meid aegu uuest jälle —
 Kuid, mis kord mööda lastud ju,
 Ei enam teist kord tule. G. Luiga.

46. Minu peid on kalamees.

Minu peid on kalamees,
 Kõige hoolsam küla sees ;
 Tal on wene uhi-uus,
 Uued noodad jõe suus.

Minu peid on lahke mees,
 Sest ta on ka laulumees ;
 Itka kõlab mere pääl
 Tema ilus lauluhääl.

Minu peid on ilus mees,
 Kalamehe habemes,
 Eht küll habemeta ka
 Rõndasama ilus ta.

Minu peid on kalamees —
 Peegi terve küla sees
 Weel ei tea sest midagi —
 Pole waja teadagi. Anna Saawa.

47. Mu süda, see on meri.

Mu süda, see on meri,
 Kui meri mäsab ta,
 Kust mitu, mitu tuištu
 Käib üle tormiga.

Mu süda, see on meri,
 Mil sada sügawust,
 Mis peidab omas põues
 Küll tuhat saladust.

Oh meri, sala, sügaw,
 Millal kord mõistan sind,
 Kus selgib sinu peegel
 Ja waitib, waitib rind?

Oh süda, oota, oota,
 Kui tuleb õhtuke,
 Kõik selgib kulda ehas,
 Ja ja saad rahule! M Lipp.

48. Näti neitsi.

Mu süda mul terkib ja teeb,
 Mind otsata rahutuks teeb. —
 Mul okkad ja ohakad ees,
 Ma olen üks õnnetu mees.

Mii kurtis ja kaebas ta sääl,
 Jõe kaldal, kus kalmud wee pääl.
 Kui waguši mõttesse jäi,
 Siis pilti wee pinnal ta nä'i:

Üht neiut, kui taewalil ilm
 Tõi ette ta unistaw film.

Kulb kannel tal kõlises käes,
Nii istus ta laenete wäes.

Ta laulis: „Kõik maapäälne arm
„On kadum ja tühi kui põrm,
„Arm üksi wee-woogude sees,
„Oh tule mu juurde, ja mees!
„Sind ootawad teenijad all
„Wee templis, kus särab kristall:
„Sääal kullast ja hõbedast puud
„Sääal annan ma, noormees, sul suud!“

Sääal unustas unistaw mees:
Suur woli wist woogude sees, —
Küll ilmas on häda ja piin,
Wee wilus, oh lõbus on fiin!

„Ma tulen, ma tulen oh neid!
Mu õnnelik, õnnelik leid:
Kes südame nooreks mul teeb,
Sest wesigi kohab ja teeb.“

Neid tõmbas ta kaenlasse säält,
Wee laenetes näha on ring,
Kus kadus see õnnetu hing! — —

49. Nüüd fiin kloostri igawuses.

Nüüd fiin kloostri igawuses
Omad päewad lõpetan,
Nutan härdast, kaeban waljust
Oma häda Jumalal’

Isa, kes mind kaswatanud,
Hingab ammu mulla all,
Ema, kes mind ilmal toonud,
Tema palet pole näind.

Beigmees, kes mul’ töotanud
Truuiks jääda surmani — —

Aga noorte meeste sõnad
On kui lumi lewadel.

Oh kui külmad on need müürid,
Oh kui rasked ahelad,
Millal tulewad kõik tunnid.

Et siit floostrist pääsen ma!
Noormees, sulle mälestuseks
Oma pärlid kingin ma,
Mis ma ikka kaelas kandnud
Musta siidi paelaga.

Kui ma ükskord ära suren,
Sgawesti hauda läen
Istuta mu: hana pääle
Lilled hele-sinised.

Istuta kui päike paistab
Lilled hauda warjama.
Ja siis mõtle selle pääle:
A r m j a õ n n on üürife.

50. Noorus nii wara, nii wara.

Noorus nii wara, nii wara.

Põgeneb, põgeneb sul,
Lehwib kui lennates ära
Kuldafel koidikul.

Sest ta hiilgawas ilus
Kõndigem, kestab ta weel,
Bea ehk wõitleme walus
Luistawa tormide teel.

Bea ehk murdunud lilled
Ükfi meil jalgade ees,
Kadunud lootused, kallid
Õhus ja oklaste sees.

Sest siis — tulewa toeks,
Lastem juurduda jõud,
Wõjuda wanuse wäeks
Nooruse tullased nõuud!

Kändaja rooside rajal,
 Oisi, kui õitsewad nad,
 Nopi ja armsamal ajal
 Kohe nad kollatawad.

Koorus ju wara, nii wara
 Põgeneb, põgeneb sul,
 Lehwib kui lennates ära
 Kuldsenal koidikul. M. Sipp.

51. Nagu pääsu, päewa lindu.

Nagu pääsu päewa-lindu
 Olen kulla koduta,
 Nagu löö löbu lindu
 Nsun tuule tormilla.

Pääsulgi on pehme vesa
 Kästa warjul wilu, wail,
 Võotesel kena tesa
 Lustiline löbu-pait.

Kus on kodutene kullal,
 Warjupaika waesele?
 Magades ma Maarja mullal
 Veian rahu aseme. Elise Aun.

52. Nii pea kui üksi olen.

Nii pea kui üksi olen,
 Ta kohe meeles mul,
 Ja wiibin teiste hulgas,
 Ta jälle meeles mul.

Teen tööd ma libedasti
 Mul kõrwas tema hääl,
 Ja kuulen linnu laulu —
 Ja mõtleo tema pääl,
 Ja tema nime kuuldes
 Läeb pale hõõgama,

Ja tema seltsis olles

Ei juttu leia ma.

Oh, see on väga piinlik —

See üle vihastan!

Ja seilest tunnist saadik

Ta ära unustan. — —

— Oh — teda unustada

Siin elus küll ei saa —

Sest teistest hoopis teisem

On ometegi ta. Anna Haawa.

53. Nüüd jumalaga armuke.

Nüüd jumalaga armuke,

Mu kallim õnne õilmeke.

Mu kuldne kroon, mu rõõmu riik

Mu õitsew paradiisi paik!

Sul truits tahan jääda ma,

Sul auuks laulda rõõmuga!

Sul paistku rõõmu päikene

Ja lätku õnne täheke!

Su ümber õitsku roosipuud

Ja nende lõhn sull' andku suud,²

Su südames üks ainuke

Ma olgu — kes su armuke.

54. Oh Anna sinust lahkudes.

Oh Anna sinust lahkudes

Ei jõua kaebada

Kui sinu pääle mõtlen ma,

Siis silmawett küll walan ka,

Oh hale kaebamist! :.:

Ma nõuan kuu ja tähtedest,

Mill' s'uga lotku saan?

Kui aga kurwalt kuulda sain,
Et sina hingad mulla all.
Oh seda õnnetust. ∴∴

Küll õnnis on, kes armastab
Ja armastatud saab :
Sest arm on põrgust wägewam,
Ja maast ja taewast tugewam —
Mis puhtast südamest. ∴∴

Arm kestab wiimse otsani,
Mis puhtast südamest ;
Arm on kui müür, mis toetab,
Kui ankur laewa kinnitab,
Kes truudust tunnistab. ∴∴

Nüüd kurvastuses leinan ma,
Ja ohkan surmani !
Kes on, kes mind weel rõõmustab
Eht minu kurbtust wähendab ?
Ei näe ma enam sind. ∴∴

Üks ainus troost weel mulle jääb,
Mis südant waigistab
See on kui ma siit ära lä'en
Ja waimu filmaga sind näen
Sääl rõõmsa taewa sees. ∴∴

Kus pole enam leinamist,
Waid kõik on lõpetud.
Kus murtud süda kurbtusest,
Ja märjad filmad pisarast,
Kõik rõõmsast tilguvad ! ∴∴

Su rahu süngikese na'al,
Ma loen risti päält !
"Siin armsas rahus hingab sa."
Su järel mina tõttan ka,
Kus saame ühendud. ∴∴

55. Oh ilus neiu.

Oh ilus neiu,
 Oh kena peiu,
 Hakkame hüüdma!
 Rõõmule püüdma!
 Ilm on nüüd ilul.
 Oxfade wilul
 Päiteje pilul
 Seisame säääl.

Aeg on jõudnud ju pühale,
 Rõdus olla igaw.
 Arm ärkab ihale
 Haljaste wainude pääl.
 Hüppa, hüppa tehake,
 Runi elu ehake,
 Rõla kenalt keeleke,
 Mõlgu marja meelete.

∴ Trallallalla, hopp, hopp, ∴ Trallallalla, hopp, hopp,
 [hopp. ∴ ∴ [hopp. ∴ ∴

Oh ilus neiu
 Oh kena peiu,
 Hakkame hüüdma,
 Ilule püüdma,
 Rüll on meil talgul
 Lehtede walgul
 Parem kui talgul
 Aasakeje pääl.
 Rõõmus laulda me jõuame.
 Unustame kurbtust.
 Hääd ikka nõuame.
 Kaunidust tõlab meil laul.
 Hüppa, hüppa tehake,
 Runi elu ehake,
 Rõla kenalt keeleke,
 Mõlgu marja meelete.

Dr. R. U. Hermann.

56. Oh mina waene wõõral maal.

Oh mina waene wõõral maal, wõõral maal,
 Suure raske risti all, risti all,
 Sugu, seltsi pole mul, pole mul
 Siit tulin seltsi otsima, otsima,
 Abikaasat nõudema, nõudema.
 Tere õde, pruudite, pruudite
 Kas sa tuled minule, minule?
 Heidan su ette põlwili, põlwili,
 Rätt sul annan südamest, südamest!
 Oh ma palun, oh ma palun,
 Ara jäta maha mind!
 Oh mis hale, oh mis hale,
 Kui tats ühest lahtuwad!

57. Oh armastus, miks wõtsid !

Oh armastus, miks wõtsid ja
Mu südant noorelt waewata ?

Ma olen nagu üksik lind
Kuid armastus on elu hind.

Mul oli ka üks peiuke,
Ta armastas mind hellaste
Kui kaugele läks ära ta,
Siis teda saatma läksin ma.

Meil wastu tuli kasemeks
Ja roheline rohuplats,
Me sinna maha istime
Üksteise kaenlas nuttime.

Peig wõttis rästi sedamaid
Ja kuuwatas mu pisaraid
Oh ära nuta neiuke,
Ma armastan sind jäädwasti.

Oh ära nuta ometi,
Ma jään sul truuks surmani.
Kui möödas aeg, siis jällegi
Su juurde tulen tagasi.

Mu peiuke läks ära siis,
Mu elu õnne ühes wiis, —
Mu rinna na'ale tagasi
Ei tulnud enam ialgi.

Oh armastus, miks wõtsid ja
Mu südant noorelt siduda ?
Nüüd olen nagu üksik lind,
Täis walu õhlab minu rind.

58. Oh wõiksin ma linnu tiiwul.

Oh wõiksin ma linnu tiiwul
Su juurde lennata :
Ma wiiksin eha wiiwul
Su kõrwal õnnela !

Su toduke käigiks kangel,
 Sa ise filmale :
 Su lahust on rõõm mul rangel,
 Ma õhtan sagesti.

Eht waataksin üles taewa
 Kas ingel ilmuis eel :
 Ei wangistaks ingel waewa,
 Misk mure paelus meel.

Üksainus mu kurbtust kaotab,
 Üks ingel-inime :
 Kui armula hellalt waotab
 Mind oma rinnale.

Oh jõuaksid tuule tiivul
 Need tunnid tulema ;
 Siis wiiviksin eha wiivul
 Su kaasas õnnela !

59. Oleksin laululind.

Oleksin laululind,
 Kamaaksid tiivad mind,
 Kus sind ma näen ; ;:
 Et aga see ei läe, see ei läe,
 Sest siia jäen.

Eht ma küll kangel jul,
 Unes sa juures mul,
 Rõõmustad mind ; ::
 Kui aga ärgan ma, ärgan ma,
 Ei leia sind.

Dösel kui uinum ma,
 Siis minu mõttes sa.
 Meeles mul weel ; ;:
 Kus mind küll tuhat lord, tuhat lord
 Riitnud su keel.

F. Ederberg.

60. Oh ära karda kallis.

Oh ära karda kallis,
 Ei ma sind tülitä, —
 Ei iialgi su armu
 Sult taha kerjata:
 Wõiu uhkelt, külmalt, wõõralt
 Su filmi waadata, —
 Eht waikselt nagu wari
 Sust mööda minna ka
 Wõin lahkelt rannal' sõuda
 Ka ilma sinuta. —
 Wõin aga põe põhjas
 Sind kanda keelmata.

Anna Saawa.

61. Oh teaksid sa kui sagedasti.

Oh teaksid sa, kui sagedasti
 Mu pisarad on woolanud
 Kui sinu pilt mu hinge ette
 Sai une inglisi kujutud.
 Siis tõttaksid sa armu tiiwul
 Mu juurde õnne inglina,
 Mu kulmalt kurbtust kustutama,
 Mu palgelt pisart pühkima.
 Kuid minu nutt ja minu kaebtus
 Ei ulata su kõrwasse
 Su troostiw huul ja aitaw käsi,
 Nad jääwad minust kaugese!

G. E. Luiga.

62. On mul rinnas muretaju.

On mul rinnas muretaju,
 Nutwad filmad pisaraid,
 Surun siis su rinnakuju
 Wastu südant sedamaid

Pilwitawad rõõmu ilmi
 Muretujud hulgana
 Waatan, kullake ju filmi
 Nutt siis kaob korraga!

Nagu närtsin'd lillal annab
 Sõudu puhas kastetilk,
 Nõnda rõõmu, troosti annab
 Mulle sinu ainus pill.

M. Kampmann

63. Öhtu laul.

Öhtu õhud sõudwad kala
 Lepa lehti libistes.
 Lustil lassu lööb nüüd kala
 Järwe pinna selguses;
 Pea jääb kõik hingama.
 Mäga sa rahuga,
 Tööd kes tegid hoolkasti,
 Hääd ööd, hääd ööd
 Soowin sinule!

Druft tõuseb öhtu wilu
 Udu üles hiljut'si,
 Ditse-tule hele ilu
 Wilgub kaugelt waguksi:
 Pea saab ta kustuma: jne.

Sga lind nüüd hingab rahul
 Puie laiul latwadel,
 Kasemetsa lehtwal lahul
 Üksi ööpik hüüab weel,
 Pea saab ta uinuma: jne.

Westi filmast sorab maha
 Westi ilka wile'sti;
 Kaldal paju pöõsa taga,
 Sirab hallik jõeale
 Laul nii walju hüüa ka: jne.

Eha helgib weel nüüd wähe,
 Ehaiäht nii heledast'.
 Minu film ei finni lähe,
 Ei ta waibu walwamast!
 Kuu küll weel walwab ta : jne.

Dr. W. Weste.

64. Unnetu armastus.

Kord elas üks nooruse neiu,
 Nii ilus kui lillaka õis,
 Ta oli nii lahke ja lõbus,
 Ja elu ja armastust täis.

Kus waatas to filmade sära
 Sääil punastas peiude huul,
 Ja kellega kõneles sõna,
 See mõtles : oh tuleks ta mull'.

Kord tutvustas temaga peiu,
 Kes nooruse palawust täis
 Ja peagi meelitas teda
 See ilusam neiude õis.

Ja igatsus kaswis päew päewalt
 See diel'se järel' ta sees ;
 Ei tulnud tal öösetel uni,
 Ei leidnud ta lahutust töös.

Ta mõtles, ma tahan tal õelda
 Mu soowi, mis põleb mu sees ;
 Ei wõta ta vastu mu südant,
 Siis lõpeb ta tules ehk wees !

Ta ligistas ennast sel neiul'
 Ja ütles : „oh kuule mu arm,
 Su huultelt üks ainute sõna
 On õnnela elu ehk — surm !

Oh tõsta mind ülesse taewa
 Sul, inglise, ainult seks jõud,

Kui mitte, siis tõuka mind alla
Kus varitseb koleدام haud."

Ei neiuke wastand tal sõna,
Waid hoidis kuldehet ta ees,
Mis ripus tal kaunifel kaelas
Ja pildike oli säääl sees.

Kui noormees see pildikest nägi
Siis lohwasas ära ta palg,
Ja pööras end rutusti ümber
Ja surmale sammus ta jalg.

Ja korraga ehmataw sõnum
Ee lendab suust suhu kui tuul,
Üht peiut, kes leitud säääl meres
On surmanud enese kuul.

Siin mõtle, oh inime seda :
Kes nõrgem, see wõitluses waob,
Kes tõkidest nõtrustest nõrgem
See enese läbi siis kaob.

B. Jakobson.

65. Öhtu ajal tamme najal.

Öhtu ajal tamme najal
Kurtsein mina kurwana,
Tamme najal öhtu ajal
Olin kurb ma otsata.

Kurtsein, et mu kallist armu
Polnud näinud ammugi,
Et ta wõerdub, seda hirmu
Lundsein hinges öieti.

Aga äkki minu käest
Hakkas armulene säääl,
Hoidis seda kõigest wäest
Kuna hüüdis hella hääl :

„Kallim, kas sa wõõraks mulle,
Wõitfid saada iialgi,

Kuldne kewad kihland sulle
Mind ju omaks surmani.

Seega ühte tgewas ifi
Kihlanud me südame,
Kelle ümber ingli käsi
Rõitnud kõied kullased.

Ja mis ime, kulda kõied,
Teie mõju märkangi:
Tamme ümber roosi õied
Lehtawad nii õrnasti.

Õite õhus õhtu ajal
Omast murest ärkan ma
Armukese rinna najal
Üliõnnis otsata! M. Sipp.

66. Dieke, õieke.

Dieke, õieke,
Ära nii hellaste õilmitse!
Lilleke, lilleke,
Kiire on kaduma kewade!
Rõidab lord külmade uha mind
Täna weel wõidab luha pind:
Üürike elu sind teretan ma
Õilmetega, õilmetega.

Õoõke, lõõke,
Hõiskamist unustad aegsasti!
Linnuke, linnuke,
Salaja sammumas sügise!
Saagu siis seotud torra keel,
Suwewiis südames hõiskab weel:
Üürike elu sind teretan ma
Lauludega, lauludega.

S. Koidula.

67. Pruudi pärg.

Me' pruudi pärga punume,
 Sel kaunil roosi lillil,
 Ja tantšule sind saadame
 Müüd kenal pulma pillil.

∴ Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg. ∴

Mul aias kasvab kauniste
 Küll mirta iga sügu ;
 Kus wiibib armas peiuke
 Kas neist ei pea ta lugu ?

∴ Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg ∴

Pruut tetras seitse aastat teed
 Kulb lõnga wärtnal walmis,
 Kui hebemed nii peenit'sed
 Ta ehted kudus, palmis.

∴ Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg. ∴

Kui seitse aastat mööda sai,
 Siis tuli kodu peiu,
 Ja et ta pulmad kaasa tõi
 Meil pärja pärib neiu

∴ Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg ∴

Rahwa juust.

68. Petis noormees.

Mets kohiseb ja pilwed jookswad ruttu,
 Üks neitsi istub jõe kalda pääl.
 Ei kuule laened tema kaebjat nuttu,
 Ja istub süda üksi sääl.

Mis on see häda, mis ta südant waevab
 Ja talle nõnda palju kurbtust teeb ?

Et käsi ringutes ta nõnda kaebab.
 Ja lõhledes ta süda rinnus lööb ?
 Ta hüüab meeleäraheitmisega,
 Et metjast kostab tagasi ta hää! :
 „Mis on need lilled oma õiedega,
 Mis on mul armas weel siin ilma pääl ?“
 „Mu kõige kallim selles häda-orus,
 Mu armas peig miks maha jätsid mind,
 Kus on mu neitsi auu ja kõik mu lootus,
 Mis on see palk, et armastasin sind !“
 Ta taewa karwa silmist lõppemata
 Nüüd wool'wad walusalt küll pisarad.
 Nad ait'wad tema walu kergitada
 Ja on kui roosil kaste ülevalt.
 Sest nimeta, mis lastab eluweega
 Üht südant, kellel kadund armastus ?
 Ja täidab teda uue lootusega,
 Et rõõmu laulud helisewad suus.
 Et pisarad küll mööda palet jookswad,
 Ei too nad tagasi sul armastust,
 Ja siisgi tema walu, kaebtus jääwad
 Sul troostiks, mälestuseks igawest !

69. Petis uciu.

Miks andsin petja piigale
 Ma oma südame ?
 Miks ohwerdasin temale
 Ma oma filmawee ?
 Mu süda, miks nii kaebab ja
 Miks ohlad ja nüüd weel ?
 Kas õnn sul läinud kaduma ?
 Kas rändad mure teel ?
 Oh aima maailm, tunne ja
 Kel süda puhas — truu,

Ei tergeft rahu leia see,
 Kui petis ingli-juu.
 Kes armastuseft taewast loob
 Sell, ingel ise kaim,
 Kes lilleft löbu lõnga loob,
 Kas on sell' petis waim?

70. Koofililled õitswad.

Koofililled õitswad
 Liisa hana pääl,
 ∴ See mu südant suures mures
 Lõhki käristab. ∴
 Oh kui mõtlen mina
 Liisa, sinu pääl!
 ∴ Kuidas on sind tige isa
 Minust lahutan'd! ∴
 Siis ei wõi mu süda
 Tei' ti mõelda.
 ∴ Kui et ma' su pärast, Liisa,
 Beau jurema! ∴
 Kui mull' riiki antak',
 Nagu keisrile,
 ∴ Kõiki põlgaks mina ja sind,
 Liisa, wõtaksin ∴
 Ei kõik ilma rõõmud
 Wõi mind rõõmusta!
 ∴ Sest et sa mu armutene
 Hingad hauas nüüd! ∴
 Surm see on küll hirmus,
 Kes kõik lahutab,
 ∴ Aga üksnes surma läbi
 Saan su juurde ma. ∴
 Armas Sumal taewas,
 Saada inglid sa,

∴ Kes mu kurwa hinge wiivad
 Viisa juurde siit! ∴

71. Roosi aias.

Mu pruut on kena aia sees
 Ja woodi roosi-puude ees,
 Ja tuldnē teff on woodi pääl,
 Mis ime ilul särab sääl.

Ma palun kõigest südamest,
 Mind laske sisse wärawast,
 Et saaksin sinna rutata,
 Mu armsamat sääl waadata.

Mu kõige kallim armuke,
 Müüd tulen ma su järele!
 Sul annan kätt ja hüüan sind,
 Etš tunne sa mu häälest mind!

Oh tõuse kallis püsti ja,
 Ja lahkume siit rutuga,
 Mul kaugel palju parem riit,
 Seepärast lähme ära siit!

72. Ruffi lõikajad.

Me lähme ruffid lõik' ma
 Kes saab meil wihtu kõitma?
 Kes on see kõige ilusam,
 See saab meil wihtu kõitma.

Sind eila õhtu nägin,
 Su filmi waatafin;
 Ma kaotasin südame,
 Ma maha jäin sind kurtma.

Mina otsin, sina otsid
 Ja tema otsib oma;
 Mina leiän, sina leiad ka,
 Kes hooletu, jääb ilma.

73. Rohu aias.

Rohu aedas, puude wilus
 Istus Ritter Idaga,
 Käsi käes ja teine laenas,
 Armastus neil südames.
 Wiimaks lahkuwad nad kurwalt
 Sumalaga jätawad,
 Ritter läheb reisi pääle,
 Armuke jääb leinama.
 Ja kui aastat kolm jōu'd mööda
 Rõõmus tokku saawad n'ad.

74. Säält ju, mu kullake.

Säält ju, mu kullake, paistab su maja,
 Kuule, kuis tulsuh siit metsast sind taja.

Oh minu linnuke, oh minu kullake,
 Kuid ei tule ju, kuid ei tule ju.

Näen ka sääl majas su filmade sära,
 Nõidund need filmad mu südame ära.

Oh minu linnuke, jne.

Sinuta igawus elus ja olus,
 Linnud sind kurdawad kuusiku salus!

Oh minu linnuke, jne.

Kadund on igawus, waatan su filma,
 Päikene loojas ju, tule mu hõlma!

Oh minu linnuke, jne.

G. R. Jakobson.

75. Süda tulsuh.

Süda tulsuh: tuls, tuls, tuls,
 Mine lahti üts, uks, uks,
 Et me lähme Mallega
 Saarde talu püüdema
 ∴: Hopsasa, Mallega,
 Saarde talu püüdema!

Oh tui saaksin mina sääl
 Kõrge mere silla pääl
 Walle kõrwal sõuada,
 Dotaks wene jõuada.

::: Hopsasa, Mallega,
 Dotaks wene jõuada ! :::

Kui on hüwa pära tuul,
 Lendab wene nii tui tuul,
 Et meil aega Mallega
 Sala juttu westada.

::: Hopsasa, Mallega
 Sala juttu westada ! :::

Kui on kalad roogitud,
 Jutud ära räägitud,
 Siis me lähme Mallega
 Maale kalu kauplema.

::: Hopsasa Mallega
 Maale kalu kauplema ! :::

Koju tulles kiiresti
 Wõtan Walle kaenlasse,
 Siis me lähme Lontowa
 Pulma ehteid otsima.

::: Hopsasa, Mallega
 Pulma ehteid otsima ! :::

Stahwa suust.

76. Su filmade sära.

Su heledam filmade sära,
 Oh neiu, sa ilusam õis,
 Wu südame nõidunud ära,
 Kes seda küll uskuda wõis.

Su heledam filmade sära,
 On toerust ja wallatust täis ;
 Su suukene tena ja wäike,
 Suust musu jaoks loodud ta näis,

Kuid mis sellest kõigest saab kasu,
 Et nõnda sind armastan ma;
 Ma tean, et su huuldelt kasu
 See armu eest ialgi ei saa.

77. Soldat ja pruut.

Kallim pruut, oh ära nuta,
 Ära liiaft kurwasta:
 Ehk küll pean ära rut'ma
 Ja ka sõtta minema.

Hale on küll lahkumine,
 Aga rõõm siis suurem weel,
 Kui kord jälle kokku saame
 Selle ilma elu teel.

Sinust wara, sinust hilja
 Sain ma rõõmu maitseada;
 Aga seekord jään sest ilma —
 Mis sääl võime parata!

Isamaa ju seda nõuab,
 Et pean lohut täitma ma;
 Waenlane pea tulla jõuab:
 Peame wastu ruttama.

Ja nüüd jätan jumalaga
 Seekord s'uga armas pruut
 Saatus aitku, et pea jälle
 Armus võits sul anda juud.

78. Sind omas meeles.

Sind omas meeles kannan,
 Mu armas neiule;
 Sul kindla sõna annan,
 Et sa mu armule.

Jah, igawesti jään
 Ma truits sinule,

Pea mörtsja pärga sean
 Su hella rinnale.

Eht weel mitmed huuled
 Meid püüdwad lahuta,
 Ja fanged maru tuuled
 Meid tahtwad kõiguta'.

Me siisgi jääme kindlaks
 Siin teine teisele,
 Truu armastus meil linnaks
 Ja warjuts alati.

Pea waitiwad ka tormid,
 Pea fulgub kade huul
 Pea paranewad armid,
 Mis löönud tige nool.

Siis näeme õnne päikest
 Me' elus särama,
 Siis tema kenast läikest
 End saame rõõmusta.

Seepärast kindlaks jääme
 Siin teine teisele.
 Siis õnne päikest näeme.
 Mis särab kaunisti.

79. Sääal kenas roosi aias.

Sääal kenas roosi aedas
 Ma kõndsin üksinda,
 Ja oma pruuti ootsin
 Säält toast tulema.

Kell oli kümme löönud,
 Ma oot'sin trepi pääl
 Ja kuulsin suures rõõmus,
 Et kõlas tema hääl.

Ma hüüdsin: armulene,
 Ja ammu oot'sin sind.

Eht oled unustanud
Sa täna ära mind."

"Oh Robert, mina suren,
See pole minu süüd,
Et pean unustama
Sind, armsam, ära nüüd."

Ta murdis ühe roosi
Ja langes põlwili,
Ja hüüdis minu nime,
Ja nuttis härdasti.

Siis kurwaks läks mu süda,
Ja juurde läksin ma :

"Leonore, mis sul wiga,
Et nõnda nutad sa? —

Ta kaela mulle hakkas,
Ja andis armsalt suud.

"Oh Robert, mina suren,
Jää jumalaga nüüd.

Kas tead, see krahw, kes lossis,
Mind väga armastab,
Ja paari päewa pärast
Ma tema naeseks saan

Ei wõi ma wastu panna,
See on mu ema töö
Seepärast tahan surra
Su juure täna öö."

"Leonore, oh Leonore
Miks kurwastad sa mind.
See mõõk, mis mul siin tuppes
See tapab mind ja sind.

Leonore, kas sa sured,
Mu ette rõõmuga,
Kui elada weel tahad
Wõid jääda elama."

Neil mõlemil on walu
Ja kurbtuft otsata,

„Oh Robert, mina suren
Su ette rõõmuga.

Kas on see mõõl ka teraw,
Et ühe hoobiga
Mu pääd wõid otsast lüüa,
Et ruttu suren ma. —

Oh tapa, Robert, tapa“
Nii nuttes hüüdis ta.

„Kui surma hoop mind tabab
Ei appi hüüa ma.

Mu armsamad, oh jääge
Kõik Sumalaga nüüd,
Et surema ma pean,
Ei ole minu süüd.“

80. Sinu ilusad finised filmad.

Sinu ilusad finised filmad,
Üksainus kord nägin ma neid,
Su kullased läikiwad lokid,
Ei ial neid unusta wõi. ∴

Kui esimest korda ma nägin
Sind, neiuke ilusam õis ;
Su ilusaißt finistest filmist
Truu armastus paistis neist mul. ∴

Sa andsid mul truuduse sõna :
„Sind ütsinda armastan ma !“

Ja sedagi riisufid ära
Ja jätsid mind leinama ka ! ∴

Ära nõua mult rikkust ei wara,
Ära nõua mult hiilgawat auu,
Waid nõua üht südant, mis puhas
Ja alati sulle on truu ∴

Minu wiimane palwe, oh kuule :
„Oh mõtle üks kordgi mu pääl !“

Oh mõtle, ma närtsin küll ära!
 Oh mõtle miks piinad sa mind! :,:
 Oh süda, mu süda miks tufsub
 Mu rinnus nii waljusti weel?
 Ja weri miks soonte sees jookseb?
 Mül kadunud igawest õnn! :,:
 Sind salaja mõtlen ma taga,
 Mii kawa kui liigun maa pääl!
 Sa oled mu südamele armas,
 Sest surmani leinan ma sind! :,:
 Sinu ilusad sinised filmad,
 Kui poleks ma mitte neid näin'd :,:
 Ei oleks mu südame rahu
 Mii otsata kaduma läin'd :,:
 Kui tunned sa tuulede õhku
 Mii pehmesti puhuwad säääl,
 Siis mõtle ka, et minu huul'delt
 Kõik soowid sul ilmuwad tääl. :,:
 Kui wiimaks ühe armsama rinnal
 Sa õnnelik tunda end saad,
 Siis ammu mind unustand oled
 Hääd õnne seks soowin weel sull! :,:

81. Soow neiule.

:,:	Neitkene noorukene,	Rutta sa mind rõõmustama,
Raharpääga	taunitene. :,:	Kaleduses karistama. :,:
:,:	Mugisfilma nibukene,	:,: Kurwastuses kussutama
Kõrgastawu	kallitene, :,:	Karmistuses kaasitama. :,:
:,:	Lahke laululinnukene,	:,: Halka laela agarasti,
Kuldne	kullertupuke. :,:	Musu anna magusasti. :,:
:,:	Siraw sinilillekene,	:,: Majasse mul mahud sa
Magus	maasikmarjakene. :,:	Sülesse mul sunnid sa.
		Rahwa suust.

82. *Sina oled tehm.*

Sina oled tehm,
 Mina olen tehm;
 Kelmid me mõlemad:
 Laulad sa,
 Waikin ma;
 Waikid sa,
 Laulan ma:
 Kelmid me mõlemad.

Sina oled tehm,
 Mina olen tehm:
 Kelmid me mõlemad. —
 Sinu film,
 Minu ilm.
 Ilm on külm:
 Kurw on film, —
 Kelmust ei kufagil.

Anna Haawa.

83. *Silmawee oja.*

Südamest sõudemas nutu hoog,
 Silmadeft paisumas pisara woog,
 Djana alla.
 Üle aasa ja heinamaa,
 Silmawee ojate, hoowa sa,
 Kalmule kalla.

Wind sinu wougudel wagufast
 Uinuto magama magufast
 Sängile sõna.
 Kergita muru ja mulla pind,
 Kata ja mata mu rõõmuta rind,
 Jõete, jõua.

Ojate hoowa mu hauala,
 Üksikut kalmu ja kaunist
 Warjates wagufast'.
 Tuleb mu saatuse õete,
 Tutusta sellele, jõete,
 Lugufid lätetest.

Elise Ann.

84. Sa waatad ime hellalt.

Ea waatad ime hellalt, ime õrnalt
 Mu pääl' su armsa finifilmaga,
 See mul on nagu magus unenägu,
 Kust ma ei iial tahaks ärtada.

Dh wiibi kallis, armas fini-filma,
 Dh wiibi hellalt, õrnalt mu pääl weel,
 Et kestaks igawest see unenägu,
 L. uud ihaldust ei tunne minu meel.

G. E. Luiga.

85. See waitne igatus.

See waitne igatus, see waewab mind :
 Kus sa tüll wiibid, sääl wiibin ma !
 Sest sinust lahkuda on wõimata,
 Sa üksi minu ainus rõõm ja õnn.

Sääl waitses orus, kus ööpik on,
 Sääl kuulen mina sinu hella häält,
 Ja tuuled toowad sulle terwisid,
 Ja lilled lehtawad sull' armastust.

See pääle mõteldes, mina ärkasin :
 Sina oled minu täht sel pimel ööl, —
 Ja taewa wõlwidest sinu pilti näen.
 See tähte säral minu meelest sääl.

Kes mull' nii armas, on kadunud :
 Dh tormaw süda, nüüd rahul' jae !
 Ja waata sinna, kus ilma piir,
 Säält leiad rahu, sääl on sinu paik !

Minu aga torra weel seisma jäen,
 Ja waatan tagasi oma elutee pääl'
 Ja wajutan käed oma rinna pääl'
 Ela hääst, ela hääst ! ei find ma enam näe !

86. Tähte paistel.

Kui kõrgel tähti palju,
 Kuu paistab üle maa,
 Siis langes mulle kaenla
 Mu kallim palawalt.
 Ja tähte hiilaulsel
 Mull' ütles sinu suu:
 „Ma igawest sull' jään,
 Mu kallim, ole truu,“
 Ela hääst, ela hääst, ela hääst!
 Su sõna ja su palwe
 Läts mulle südame,
 Ja surmas mure talwe —
 Oh ja mu kallite,
 Kus on ju luba jään'd?
 Oh räägi hellate,
 Su arm on juba läinud
 Maailma laiale
 Ela hääst, ela hääst, ela hääst!
 Kui tähte paistel jälle
 Ma seisjan üksinda,
 Ja kaeban oma kurbtust
 Kõik wälja põhjani!
 Kes trööstiwad mind siis?
 Oh hing, mis nutud ja,
 Sest laia ilma pääl
 On teisi sõpru weel.
 Ela hääst, ela hääst, ela hääst!

87. Tule, tule, tuitene.

Tule, tule, tuitene,
 Kuku minu kaenlasse,
 Kõõm sind täitku,
 Mulle näitku
 Sinu film end lahkestel!

Rohkete end rõõmustan,
 Kui sind iial näha saan.

Sinu ligi
 Tööd ja higi,
 Walu, waewa unustan.

Iga päew mu ihaldus
 Sinu järele on uus :
 Sind ma nõuan,
 Sulle jõuan,
 Sinu on mu armastus.

Sinust mõtleb minu meel,
 Sulle laulab lustil keel,
 Päewal, öödel,
 Seisul, töödel
 On su pilt mu silma eel.

Kui siis mulle tuled sa,
 Raenlasse su wõtan ma !
 Oh sa wilu,
 Seda ilu !
 Siis mu õnn on otsata !

• Dr. K. A. Hermann.

88. Tütarlapse Jumalaga jätmine.

Nüüd jumalaga jätmiseks weel wõta
 Mu wiimsed õhtamised filmawees,
 Oh ära siisgi arusaamata tõtta,
 Et sinu pärast surm mul silma ees. :;

Eks sinu rahu wõiks sult ära jääda,
 Ei rõõmu leia sa siin ilma sees ! —
 Kuid oled õnnelik, siis wõid ehk leida
 Weel siin pool hauda rahu südames. :;

Sa oled armastust mu sisse süütnud,
 Ja lootus oli mu sees alganud ;

Sind nähes on mu elu siisgi jäänud
 Nüüd külmas — ja mu õnn on kadunud ! :;

Miks pärast peaks mu süda waga meele
Ja ilu wastu nõnda põlema?

Kui nägin sind, ei tulnud muud mu meele,
Kui kuulsin sind, siis sinu olin ma, :;

Oh waata seda walurikast südant,
Mis mul on ohwriks loodud sinu ees, —
Et mul on antud süda, mis saurt walu
Peab kannatama selle ilma fees!

Ei ilmas saa mu käed siin armastuses
Su ümber pehmest kinni hakkama;
Oh jõua haud ja päästa kurwastusest!
Ei maa pääl üksigi mind siin rõõmusta! ;:

Nüüd ole rõõmjust oma pruudi kõrwas,
Kell' sinu ligi olles hää meel:
Ei siisgi ühte süda t leia ilmas
Kes sind nii armastab kui mina — weel! ;:

Kui kuuled waikselt weel üht häält su kõrwus,
See on mu wiimne palweõht su pool,
Mis hüüab: „Kuta weel mu hana juures
Üks pisar, mis mind nullas trööstiks weel! ;:

89. Tütarlaps jõe kaldal.

Kord istus jõe kalda pääl,
Üks waene tütarlaps;
Ja tema hale nutu häält,
See kostis kaugele teips.

Ta heitis ennast põlwili
Ja kurtis haledast:
„Oh isa! ema! kuulge mind
Ja aitse oma last!“

Üks rikas mees säält mööda läks
Ja kuulis nutu häält.
See tema südant pehmendas,
Ja liigutas ta meelt.

„Mis wiga sul, mu lapsute,
Et ärdalt nutad ja?

Oh ütle seda minule
Wast wõin sind aidata!”

„Ma nutan ema haua pääl,
Ka isa uppus siin;
Wend tahtis appi tötata,
Ja uppus ühes ka!”

„Oh ära nuta, waene laps,”
Nii kostis wõõras mees,

„Sul isaks tahan olla ma,
Kui lapses tuled mul’.”

Nii ütles ta ja tegi ka,
See armas rikas mees:
Käis warsti kurwa lapsiega
Kui isa käsi käes.

Ta wöttis lapse omale
Ja hästi kaswatas.
Kõik mured kand's tema eest,
Nii õrnalt armastas.

90. Tiiu.

Tiiu tasane ja helde
Oli armas minule:
Pea ta õitses, pea ta närtsis.
Õitses, närtsis surmale.

Kõnda ruttab rõõm siin ilmas
Üürifese iluga,
Täna paistab päike selgest'.
Homme pilwed katawad.

Kerge muld nüüd katku kinni
Minu kallist armukest;
Villed õitsku haua harjal,
Õõpik laulgu ha'edast!

Aga Tiiu õitseb jälle
Närtsimata iluga!

Tule tund ja wii mind sinna,
Kus meid surm ei lahuta!

Rahwa suust.

91. Troostita süda.

Kui süda kurb ja troostita,
Pead üksi elus rändama,
Kui ilm ei rahu anda wõi,
Waid ainult kurbust rinda tõe.

Kui keegi wõtnud armuta
Su truudust kurjast pruulida,
Kui kuldne lootust kadund ju,
Et üksigi asi troosti too.

Siis waikses metsa kohinas
On ainus troost weel olemas,
Sul luule keeles hüüab ta:
Siit tule troosti otsima!

92. Tule toju.

Tulu toju armuke,
Kulla kallid piigake!
Tule toju!
Mull on todus lambrite,
Kena waike
Armu launis pesake.
Willal meie pulmad teeme,
Li-li-lu-li-lu-li?
Willal wõin ma kosja sõita,
Li-li-lu-li-lu-li?
Kewadel, kui häälitseb lind —
Kewadel, — siis ootan ma sind!

Rahwa suust.

93. Tahad roosi ehteks wõtta.

Tahad roosi ehteks wõtta,
 Raht pea meeles alati :
 Ara koidul murdma tõtta,
 Ara oota ehani.

Sest et koidu ajal iga
 Roos on kumast punane,
 Öhtul pimedas wõib wiga
 Kæele teha okkale.

W. Kampmann.

94. Uinu.

Uinu ! Uinu !
 Mina walwan,
 Palwes walwan sinu eest
 Kõik mu jõudu kogu wõtan
 Palwetades südamest. —
 Uinu ! Uinu !
 Öö on wail. —

Uinu ! Uinu !
 Mina walwan,
 Palwes walwan sinu eest. —
 Ei tea ise, millal uinun, —
 Und näen sinu õnnetest —
 Uinu ! uinu !
 Öö on wail. —

Anna Saawa.

95. Üksinda.

Üksinda, üksinda
 Bean wõõrsil rändama !
 Bisar läigib leina laugel ;
 Kaunis isamaa on laugel !
 Kaugel ilus isamaa !

Isamaa, isamaa,
 Millal saan su pinnala!
 Millal paistwad sinu mäed,
 Wõtwad kaissu sinu käed,
 Kes sind ootab nutuga!

Nutuga, nutuga
 Pean wõõrsil rändama!
 Ei siin emakeelt ma kuule
 Ei mu mõte lusti luule,
 Raugel helde emakeel!

Emakeel, emakeel
 Ainult sinul emameel:
 Wõõral keelel pole wõimu,
 Pole lõbust laulu lõimu,
 Wõõras hää on armuta!

Armuta, armuta,
 Pean wõõrsil rändama!
 Ei mind lõida wõõras ilu,
 Wõõras päike paistab wilu,
 Arm on ainult kodumaal.

Kodumaal, kodumaal,
 Sää! ma rändan rõõmu ra'al,
 Sää! mul lahted laulud liikwad,
 Lille nupud nurmel kiikwad,
 Dits'wad aasjal ilusal!

A. Viirikivi.

96. Ühes kuldses mere kaldas.

Ühes kuldses mere kaldas
 Sõudsiwad kolm kalameest!
 Hõbe purjud, siidi wõrgud,
 Kulbne lootfik lä kis wees.

Eks te kallid kalamehed
 Näinud minu wennakest?
 Ütle laps, kuis wälja nägi
 Einu teua wennate?

Poisil olid punapõsed,
 Kuldsed juuksed kübaras,
 Ütle, waene-wilets tüdruk,
 Mis sa lubad leidjale?

Ühele saab siidirätik,
 Teisel' walge särgike,
 Kolmandale nooremale
 Annan iseeneese.

Tahan talle eluajaks
 Olla purjupesejaks.
 Ja siis kalamehed läksid
 Merel' rõõmsa lauluga.

Eht küll meri walges wahus
 Walgem weel kui purjute, —
 Sõudte sinna sügawale,
 Sinna mere keskele.

Tooge wälja minu wenda
 Laintest uppun'd poisikest.
 Wahu sisse wajund waesta,
 Puna-põste poisikest!

Rahwa laul

97. Üks ainus kord.

Üks ainus kord weel tahaks
 Su filmi waadata.
 Üks ainus kord, üks ainus kord
 Su hääle magust kõla
 Weel korra kuulata.
 Üks ainus kord mu armas
 Weel mulle laula ja,
 Üks ainus kord, üks ainus kord.
 Üks ainus kord, mu armas
 Weel mulle laula ja,
 Üks ainus kord, üks ainus kord.
 Oh sinu laulu kuuldes

On õnnis sureda.
 Üks ainus lord, mu armas
 Weel mulle laula sa,
 Üks ainus lord, üks ainus lord.

98. üks kuninga tütar.

Üks kuninga tütar
 Ja kuninga poeg ;:
 Kes teine teist tundsid ;:
 Ja kurbtusest nutsid, et kofku ei saan'd
 Üks hirmus suur pahandus
 Tüli ja riid, ;:
 Mis wanemil juhtun'd
 See lastele raskesti kurbtust nüüd' tõi.
 Oh häda, et wanemilt
 Luba ei saa ! ;:
 Mii õhtas noor ritter ;:
 Ja kuninga tütar see kurbtuse sees.
 See järw, mis me wahel,
 On sügaw ja lai ;:
 Ta laenetab kangeft ;:
 Et hõlpsasti üle sest saada ei wõi.
 Siis kirjutab kuninga
 Tütar üks täht ;:
 Sel kuninga pojale ;:
 Ja palub, oh tule, mu juurde sel ööl.
 „Ma tahan kolm küünalt
 Su päraft wee pääl' ;:
 Siis põlema panna, ;:
 Et õhjel näed tulla, just otse mu pool“
 Kui kuninga poeg
 See kirja nüüd sai ;:
 Siis hakkas ta püüdma, ;:
 Et lorda wõiks minna, see kardetaw reis.

Rui pühapäew' hommikul

Magasid kõik, :::

Siiis kuninga tütar :::

Su mõistis, et armuke uppunud on.

„Oh ema, oh ema!

Mu meel on nii halb :::

Oh lasse ma tõttan :::

Et lahet meelt wõtan, sääl rohumaa all.“

„„Oh tütar, oh tütar!

Ütspäinis ma sind :::

Ei lasse küll minna, :::

Waid pead ka wõtma, su noorema õe.““

„Oh ema, oh ema!

Mu õde on laps :::

Ta nopib need lilled, :::

Ja hirmutab linnud, mis metsades on.“

„„Mu tütar, mu tütar!

Ütspäinis ma sind :::

Ei lasse küll minna, :::

Waid pead ka wõtma, üks noorem su wend.““

„Oh ema, oh ema!

Mu wend on weel laps ;

Ta kakub need kakrad, :::

Ja tallab need tatrakad sääl põldude pääl.“

Siiis wõttis ta mantli

Ja läks oma teed. :::

Ja leidis ka warsti :::

Üht kalameest kaldalt, kes kuulis ta häält :

„Oh kalamees kuule!

Mis palun ma sind, :::

Et katsu kas leiad :::

Üht kuninga poega, siit suure wee seeft.“

Rui kalamees hoolega

Rõige see järwe :::

Sai noodaga otfin'd, :::

Siiis leidis ta wiimaks ka kuninga poja.

See kuninga tütar
 Kuld sõrmust ja keed, ::
 Siis palgaks tal andis ::
 Sell' kalamehel' warsti tal waewa eest.
 „Oh wõta neid wastu,
 Neid annan ma sull', ::
 Et leiba wõid osta ::
 Su naesel ja lastel, mis tarwis weel muud.“
 Siis wõttis ta furnu
 Ja kandis puu all ; ::
 Siis koju ta ruttas ::
 Ta kõige tee nuttis, mis juhtunud tall'
 „Jäe hääks, mu ema!“
 Ja andis tall' suud. ::
 „Jää hääks, mu isa :
 Mind suretab kurbtus, mis tõesti on suur.“
 Nüüd ruttas ta sinna
 Kus kuninga poeg ::
 Kui hale meel tuli, ::
 Siis ise ta suri, sääl kasepuu all.
 Siis oliwad furnud
 Sääl mõlemad nüüd. ::
 Ei olnud see nali, ::
 Et isa meel wali. — Nüüd lõpetud kõik.

99. üks noormees otsib pruuti.

Üks noormees otsib pruuti,
 Kes teda armastaks.
 Oh tule, find ma waatan,
 Kas pruudiks kõlbab mul.
 Ei fina küll ei kõlba
 Mul pruudiks sugugi.
 Sa waatad alla maha,
 Sa mind ei armasta.
 Oh mine fina äär,

Ei sind ei taha ma.

Ma walitsen siit ringist
Nüüd teise omale.

Oh tule, sind ma waatan,
Kas pruudiks kõlbad mul.

Ja sina mulle kõlbad.
Küll pruudiks tõesti.

Sa waatad minu pääle
Sa armastad mind wist?

Nüüd kõnnime siin aias,
Siin on meil wäike mõis!

Meil sulast läheb tarwis,
Kas meile töösid teeb.

Oh tere, tere noormees,
Kas tahad teeni meid?

Kui teenima teid tulen
Mis palgaks lubate?

Kui mõne aasta teenid,
Saad mõisa omale.

Kõik mõisa rohuid
Ja põllud heinamaad.

Jää Jumalaga noormees,
See mõis on sinu nüüd!

100. Üks kiitis mu särawaid filmi.

Üks kiitis mu särawaid filmi
Ja teine mu kõlawat häält
Ka kolmas mu kullaseid juukseid
Ka mõni mu rõõmulist meelt.

Ei tema ei kiitnud mu filmi,
Ei juukseid, ei rõõmulist meelt,
Kas teab mis asjaks ei tõstnud
Mu lähedat laulu häält.

Ja ütles ainult mulle,
Et armas ma temale —

Ja selle pärast ta ongi
Nii armas minule.

Anna Haawa.

101. Wanemuise laul.

Ma tõndsin kord Endla wee ääres
Nii nukra meelega,
Mu kannel kaebas ja nuttis,
Kõit küntab kaebasid ka.

Säält leidsin kalda pinnalt
Ma lapse rohu seest;
Ta oli ainu üksi
Ja nuttis südamest.

Oh Wanaisa, ma palun,
M'ul anna see lapsuke,
Tal pole ei isa ei ema,
Ta on weel nii pisuke!

Ta kaswis ja õitšes mu käel
Kui lehtaw lehepuu
Ja laulis kord lahkelt mu kannel,
Siis laulis ka tema suu.

Kui Endla oli surnud,
Ja Endlat armastas ta,
Siis kaebas ja nuttis mu Juta,
Kõit küntab kaebasid ka.

Kord oli kava ju laulnud,
Ja kava ka kaebanud,
Siis Endla järwe end' heitis
Ja Endlas on uinumud.

Ja Jaani öösel waatab
Ta läbi udumee,
Kas taewa tähed weel tõus'wad,
Kas käib weel lindude tee,

Ta puhkab järwe põhjas
Su tuhat aastat, —

Oh hinga rahus, mu Juta,
Kõik lapsed magavad.

F. Kuhlbarß

102. Waike igatsus.

Oh kuidas waewab mind igatsus;
Kus wiibid sina, sääl wiibiu ma!
Lahkuda sinust on wõimata:
Sa üks ja ainuke, mu elu-rõõm.

Sääl waihes orus, kus õõpik on,
Sääl kuulsin mina su hella häält,
Ja tuled tõiwad säält terwisid.
Ja lilled lehtasiwad armastust.

See pääle mõteldes ma ärkasin:
Mu täht sa oled sel pimel ööl, —
Ja taewa wõlwil su pilti näen,
Ja mulle tihti säral paistab sääl.

Kes mull nii armas, on kadunud!
Oh tormaw süda, nüüd rahul jää!
Ja waata sinna, kus ilma piir,
Säält leiad rahu, sääl on sinu paik!

Ma aga torra weel seisma jään,
Ja waatan ümber siin eluteel,
Päed rinna pääle siis waotan ma,
Nüüd ela hääst! Ei enam näe sind ma!

103. Wangi ja pruut.

Üks noormees laugel wõõral maal,
Kel' isa ema surn'd:
Ta oli raskest ekfinud
Ja tohtu alla langenud,
Ja wangi raudu jaan'd!

Sääl hirmsa wangi hoone sees
 Ta õhfab haledast :
 Oh elaks weel nu wanemad,
 Nad tuleks rutust mõlemad.
 Weel waatma oma last.

Mu armas kallis pruudike
 Küll wäga kurwastab !
 Kui kuuleb minu wiletsust,
 Ja rasket langmist, hukatust,
 Mis mind nüüd kurwastab.

Kui noormees wangis mõtles nii,
 Siis pruut ju oli sääl ;
 Ta oli jooksnud rutuga,
 Et peiu eest weel paiuda,
 Ehk antaks armu tall. .

Ta kohtu tuppa jooksis siis,
 Ja palus haledast !
 „Oh tulla herrad kuulge mind,
 Sel noorel mehel on küll süüd,
 Oh andke andeks tall !“

„Oh laps ! ei forda lähe see,“
 Nii wastas kohus tall'
 „Sest üleliiga on ta süüd,
 Siin parata ei wõi me nüüd.
 Ta peab surema !

Kui jeda kuulis tütarlaps,
 Et armu loota poln'd,
 Siis palus tema wiimati,
 Et saaks lord rääki temaga,
 Ei jeda keeldud tall'.“

Pruut ruttas wangihoonesse
 Ja peigmeest teretas.
 Sääl haledasti silmawees
 Ta seisib wiimast lord ta ees,
 Siis nutsid mõlemad.

Bruut wöttis oma põlle seeft
 Üht walget färgifest
 Ja andis oma peiule,
 Et ajaks selga omale,
 Kui ta saab surmatud.

Beig wöttis oma sõrmest siis
 Ka kullast sõrmukse,
 Ja andis oma pruudile,
 Et kannaks seda eluaeg.
 Siis nuttes lahkusid !

104. Wiibi mu pääl, sõstrasilma.

Wiibi mu pääl, sõstrasilma,
 Tee kõik wägewuse töö,
 Behme, tõsin' unenäolil,
 Põhjamata magus öö.

Beida nõidus pimedasse
 Kaduw ilma minu läest ;
 Et küll wägi elu üle
 Restaks mulle igawest.

Dr. Kreuzwald.

105. Pidu hakkab.

∴ Pidu hakkab, pidu hakkab, pai eidekene ! ∴
 Oh lusti, oh rõõmu, oh ilu hääd õnne !
 ∴ Kui peremees on majas, siis maja elu ilus. ∴
 Oh lusti, oh rõõmu, oh ilu, hääd õnne !
 ∴ ∴ Kui pereuaene on majas, siis maja elu ilus. ∴ ∴
 Oh lusti, oh rõõmu. j. n. e.
 ∴ Kui poega on majas, siis maja elu ilus. ∴ ∴
 Oh lusti, oh rõõmu, j. n. e.
 ∴ ∴ Kui tütar on majas, siis maja elu ilus. ∴ ∴
 Oh lusti, oh rõõmu, j. n. e.

:: Siis õitsewad õued ja säravad seinad. ::
 Dh lusti, oh rõõmu, j. n. e.
 :: Kui peremeest pole majas, siis maja ilu otsas. ::
 Dh kurwastust muret! Dh waewa ja walu!
 :: Kui perenaist pole majas, siis maja ilu otsas. ::
 Dh kurwastust muret! j. n. e.
 :: Kui poega pole majas, siis maja ilu otsas. ::
 Dh kurwastust muret! j. n. e.
 :: Kui tüdart pole majas, siis maja ilu otsas. ::
 Dh kurwastust muret! j. n. e.
 :: Siis nutawad nurgad ja tarjuwad lambrid! ::
 Dh kurwastust muret! j. n. e.
 :: Üks kannuke nurgas see tõstab pöäd üles. ::
 Dh kurwastust muret! Dh waewa ja walu!
Rahwa suust.

106. üks raste unenägu.

(Saksa keelest)

Üks raste unenägu
 Mind öösel ehmatas:
 Üht mirdipuud mu aias
 Ma nägin õitsemas.
 Kuid furnuaed see oli,
 Haud lillepeenraks mul,
 Ja puudest murdis latwad,
 Ja puistas õied tuul.

Küll korjasin need õied
 Kõik kuldse kaussisse;
 See aga tulkus käest,
 Läts karki murule.

Ja kaussist pärleid weeres
 Kui werepiisaraid
 Mis tähendab see uni? —
 Kas furnud on mu peid?

Anna Haawa.

107. Raua külma kalju külles.

Raua külma kalju külles
 Wiibid sa, oh leseke?
 Raua oma kiwisüles
 Peidad lootust lastele?
 Tuba mitu aastasada
 Dotad päivi paremaid,
 Waatad oma laste häda,
 Walad tihti pisaraid.

Aga ei sind Iru-mägi
 Rauem hoiu kaljuna,
 Sest sind täidab taewa wägi
 Jälle uue eluga.
 Tuba näha elu aimu
 Sinu kiwi südames,
 Rinnus waba Gesti waimu,
 Selget waadet filmades.

Kiwi soontes woolab weri,
 Kalju teha pehmeis läeb,
 Nuttu kaob pime wari —
 Linda lahtet päikest näeb! —
 Urta üles, tule jälle
 Opetama oma last
 Jõua jooksul Kalewile
 Peasta teda Maanalaft.

P. Jakobson.

108. Nagu linnu tiiwul.

Nagu linnu tiiwul
 Tõstab lauluhääl
 Üles poole hinge
 Ime wiisi pääl,
 Sübant täidab ta
 Rahu wäega.

Laul teeb rinda rõõmsaks,
 Lehteks, lõbusaks,
 Meie meeltes häädust,
 Tulul tegemaks ;
 Ühtlus, armastus
 Saulus ikka uus.

Wis meil kallist, kaunist
 Südant liigutab
 Jumalikult hinge
 Üles äratab ;
 Seda annab auul
 Waga lahke laul.

Saksa keelest R. A. Hermannu.

109. Tuli peiu sinifilma.

Tuli peiu sinifilma,
 Mehine ja wiisakas,
 Tuli nagu suwe ilma,
 Lahkelt seisib neiu ees.

Tuli jälle, tuli ikka,
 Tuli wiimaks nagu toru —
 Palkus oma armu rikka —
 Armu nõudis neiu käest.

Armud? — oh ei seda anda
 'Pole mul sull' ialgi ; —
 Sõpruses sind meeles kanda
 Tahan kui nii soowid sa.

Arm on ammu ära antud —
 Enne weel kui tunnen sind —
 Mitmest tormist läbi kantud
 Tead eht seda isegi.

Seft, oh peiu sinifilma,
 Sõber, las' ma palua sind :
 Waata jälle lahkelt ilma —
 Leiad mõrsja armsama.

Anna Saawa.

110. Sellad soowid.

Sellad soowid, mis mu südant täitsid,
 Mis mu mõttes endid pehmelt peitsid,
 Meid ma täna sulle pühendan.
 Toogu sulle õrnad õhtu tuuled,
 Ütelgu sull' lauljad linnu huuled,
 Et ma sind nii lahkest terwitan.

Sillejumal tehku täna sulle
 Wannikuid ja puistatu su sülle
 Ingli hääl sind hüüdku ärkama.
 Kus sa kõnnid, kus sa ial oled,
 Voitku sulle armastuse tuled.
 Iga lill sind wõtku tereta'.

P. Jakobson.

111. Küll oli ilus mu õieke.

Küll oli ilus mu õieke,
 Küll oli armas mu armuke —
 Ei ingelgi ilusam olla wist wõi,
 Ta armsust ei sõnule seada ma wõi.

Küll olin ma õnnelik õie-kuul —
 Ei seda wõi kirjelda kellegi huul —
 Ma mõtlin, et igawest nõnda see jääb
 Kuid lehekuu lennates ära siit lä'eb.

Küll oli ilus mu õieke,
 Küll oli armas mu armuke —
 Surm tuli ja kosis ta endale,
 Ja südame walu jäi minule.

Anna Saawa.

112. Rõndis würstlik neiu.

Rõndis würstlik neiu õhtu wilus,
 Pisar pilkus sini-filmadest
 Nägu ütlemata õrn ja ilus,
 Nagu inglil Uku ilmadest,

Kuulsa kodu prole saavimü saates,
 Kus ei elu õitsend õnnele,
 Wabas oloduses weel ümber waates
 Woli andis kurwa kõnele.

„Ei ma tohi mõista pehmet pillu,
 Kui ta argset waatab ülesse,
 Ei ma tohi mõista walu wilku,
 Kui tal pisar paisub sülesse.

Tema hella hoolt ja ohwri waimu
 Waates tahab süda lõhkeda;
 Armuta näen magust armu aimu
 Ohkeid pean kuulma ohketa.

Oh ma heidaks auu ja kuulsat nime
 Murraks kätti wangi ahela!
 Saagu wõitu magus armu ime
 Kallikese kätte wahela! —

Häda! tuleleegid lakke lõowad.
 Ahwardama hakkab äikene.
 Suitse sambad mind ju suisa lõowad
 Ara wõitma olen wäikene.

Näen ju wanemate wihast nägu,
 Kuulen sugulaste sajatust.
 Wõit on wiibimata nende jägu —
 Hirm ju murrab õrna igatsust.

Mine, nõormees, üksi teada tohin.
 Kudas sinu järel' põles rind
 Üksi oma õnnetust ma ohin —
 Igawesti meeles hoian sind.

Üksi tahan kõike kurbtust landa,
 Jial kurwastada kallist meest,
 Jial ebalootust talle anda, —
 Ennem üksi juren silmaweeft.“

Jõudis kodu, wäraw langes lahti
 Kärmel läel kauni neiu ees:
 Armule ei pidand enam wahti,
 Leidis kirja lille-kimbu sees.

Põlgad mind, nüüd isamaa mu riinas,
 Kellele mu arm on annetud ;
 Näed mind lord kui wõitjad wabas pinnas.
 Eht ta kuuled hauda kannetud."

Tüdrut tuius. „Kole, uhke loda,
 Gluõnne andsin sinu eest!"
 Rinnus möllab ahastuse oda :
 Jial ei saa näha kallist meest.

Uhtus, kartus kadus filmawette,
 Läte laugel muutus juba jõeks
 Wõttis punast risti rinna ette,
 Tõttas ära alastajaks õeks.

Kas ta kallim lahingute reas,
 Wõi eht hoigab, ammu haawatud ?
 Wõi eht juba surijate seas ?
 Ei saa küsimused kostetud.

Ühel päewal kuulsamat sääl kanti
 Mõistufeta, raskest' haawatud —
 Odedele rawitjeda anti. —
 Teda nähes neiu nõrkenud —

Õõd ja päewad wüürstlik neiu walwel,
 Hoolitsedes haigeid õrnal käel,
 Bisarsilmil põlwitades palwel
 Täewast terwist hüüdes walu wael,

„Arka üles meelemõistusele,
 Enne kui sind katab surma õõ
 Troostits mõlemate südamele,
 Armukene, filmad lahti löõ !

Ahastes ja minu nime hüüad !
 Kurwalt küünitad mu järel läed !
 Nõrkusest mind wälja kisku' püüad,
 Inglisest ennast rawitsetud näed."

Nõormees ärkas. Nägi kallist neidu
 Täewlil tundmus hoowas hingesse :
 Glu oli lõbusamad leidu
 Enne surma saatnud sülesse,

Üleilmlik õnn ei kesta kaua,
 Päheb lendes, jättes pisaraid :
 Meiu kaewas kallimale hana
 Trööstitult, et üksteist tundma said.

Jäädwalt risti orjaks ennast andis
 Kuulsaks saanud halastuse tööst ;
 Eluea leinariideid kandis,
 Kuni kaetud sai surma ööst.

Armastajad teine teise kõrwas
 Igaweses rahus puhkawad.
 Armsalt halja hana-künka kõrwas
 Koosi õilmed ilust uhtawad.

Kõõmsjad inglinäod ristilt waatwad
 Kahu lille alla heidawad.

Kändjad sammude sinna poole saatwad
 Keda kalnu künkad peidawad ?

Hana kivi nende nime kannab
 Ööpik hüüab päitsel pärna-puul,
 Armastuse wõitu teada annab
 Südant sulatawal sule suul.

113. Taara tütar taewa telgil.

Taara tütar taewa telgil
 Ilmub ikka end'sel helgil,
 Waatab kurw ja wait :
 Ööd nii pimedad ja pikad,
 Sügisene surma wikat
 Wiinud wiimast õit.

Koit, ta kallite on laugel —
 Veina-wari lille laugel —
 Otsas õnne-tund.
 Heidab pilwe ümber piha —
 Häwitanud õrna iha
 Ööde sume suud.

Udu loori päada peidab,
 Pilwe mantli ümber heidab, —
 Warjus hella helk.
 Eht küll Eha warjul esi,
 Walgub alla filma wesi —
 Tume taewa telk.

Pisar-rätist päästab palge
 Nägu waike, lume-walge,
 Sõna tungib suust:
 Meie lahtumise walu
 Tun'd ka maa ja metsa salu,
 Puistan'd lehti puust.

Rõik on mustas murelooris,
 Linnu-tõla waikin'd tooris,
 Lill on heitnud õit. —
 Kui ma ennast ehin Roidul',
 Rõik siis ärtab armu loidul' —
 Walgusel on wõit.

Õõ, ja walitseja wali,
 Rare kuningas ja, tali,
 Saatke sume suud,
 Issa Taara, tule taewast,
 Päästa mind ja loodust waewast
 Too meil' õnne tund!

114. Ei laulikut wist taha.

Ei laulikut wist taha
 Ma kaasaks omale:
 Rõik, mis tal meeles mõlgub,
 Saab ilmsiks teistele.

Ei muusikanti taha
 Ma kaasaks omale:
 Ta tihti rõõmu lugu
 Lööb ohkel teistele.

Ei maalrit mina taha
 Mu kaasaks wistist' ka :
 Ei tea, kas wõingi salli'
 Kui kõiki maalib ta.

Ei käsitöölist taha
 Ma kaasaks omale :
 Neil wiisiks wiisistada,
 Kui sõitleb kaasake.

Ei piibumeest ka taha
 Ma kaasaks omale :
 End suitsu sisse peidab,
 Kui meel tal pahane.

Ei kaupmeest mina taha
 Ka kaasaks omale :
 Siig palju ehteid ostab
 Ta oma kaasale.

Ei arsti wõi ka tahta
 Ma kaasaks ometi :
 Ei haige olla lasse
 Ta mind wist millalgi.

Ei kohtunikku taha
 Ma kaasaks omale :
 Wist ikka õigust andma
 Pean mina temale.

Ei waimulikku taha
 Ma kaasaks omale :
 Tal raske jutlustada
 Kui talwel lõhime.

Koolm istrit ka ei taha
 Ma kaasaks omale :
 Meid mehi nagu karisin,
 Kui olin wäitene.

Ei põllumeest ka taha
 Ma kaasaks omale :
 Mits ikka lumetega
 Ta tuleb kosjale.

Ja sõjameest ei taha
Ma kaotaks sugugi —
Miks pärast? — ei ma seda
Wist tea isegi.

Ja nõnda igal teisel
On wiga jälgi,
Miks saab sest wiimaks saama?
Jään ilma muidugi. —

Kui aga keegi nendest
Mul õige armas on,
Ja kui ma talle armas —
Siis lugu teine on.

Anna Haawa.

115. Jäta nuttu, tütrekene.

Jäta nuttu, tütrekene,
Pühi silmist pisarad,
Waata, tund on hiljaline,
Eks sa taha magada?
Räed, kui une liblil lendab
Tume lambi walgusel?
Waimu wari õues rändab
Räitab ennast walwajal.

Oh mu tulla, kallid ema,
Ei ma taha magada.
Dotan, kuni loidu kuma
Alnast hakkab paistama.

Willem lubas täna tulla
Jumalaga jätma weel,
Sest et homme wõib ju olla,
Et ta sammub sõjateel.

Reiu ootas, peig ei tulnud,
Dota loidu walgeni —
Sõja läst on liire olnud,
Nuttu ära tõtati.

116. Ei ma find armasta.

Ei ma find armasta,
 Wõid minna minema —
 Sull „auu ja rikkust tüll?“
 Mis lä'eb see torda mull'?

Sa mõtled hästi tõest'
 Sind tänan selle eest!
 Kuid paremini sa
 Beel wõiksid mõelda:

Et rikkus ometi
 Ei wõida alati —
 Ma parem terjama
 Lä'eks oma armsaga.

Sa ära pahanda,
 Et weidi „teraw“ ma:
 Miks liitsid teistele,
 Et tulen sinule? Anna Saawa.

117. Ma lähen üle nõmme.

Ma lähen üle nõmme
 Ma rändan ütsinda —
 Mu tormil tuisuw süda
 On minu saatija.

Ma rändan laugemale,
 Et süda rahu saaks,
 Et sinu kallid kaju
 Läeks meelest elu a'aks.

Ma rändan ööd ja päewad —
 Ma rändan asjata!
 Mu armastus ei wäsi,
 Läeb ühes minuga.

Sa jõuaksin ma wiimaks
 Maailma otsani,
 Siis oleksid sa säälgid
 Mu saatuse ometi.

118. Üks ilus mõisa Gestimaal.

Üks ilus mõisa Gestimaal,
See suure jõe kalda pääl.
Sääl elas aida papake,
Sel oli ilus tütreke.

Kes seda tahab kosida,
See peab rikas olema,
Ta ise istku siidi sees
Ja täkud sõitku tõlla ees.

Sääl juhtus ühe korraga
Üks kingsepp lontis kõrwaga,
See tahtis preilit kosida,
Ja wõitis pääst kübara.

Ta ütles: „tere preilike,
Kas lubad tulla minule!“
See preili wastas wihaga:
„Miks tuled ja mind pilkama?“

See tüdruk, minu teenija,
Wõid sina endal kosida,
Noort kindrali ma armastan,
Ta üle ennast rõõmustan.“

119. Tead küll, mu kulda kallis.

Tead küll mu kulda kallis,
Sind tahan unusta'.
Su kuju kustutada
Mu põuest jäljeta.

Ka minust ei pea jääma
Sull' ühtgi mälestust —
Mu nimi kust'ku ära
Su südamest ja suust:

Kuid kõi see sündku ruttu —
Oh ära wiivita!
Oh — minust ega sinust
Nii lahkujat ei saa!

120. Nagu luige, lume rüüdes.

Nagu luige, lume rüüdes,
Läffin wõõrsil wainule,
Teised tulid rooja-riides
Hõbe ehtes heinule.

Ohtuni, kui hellsis eha
Kõlas naer ja laulu hääl.
Minul üksi wälkus reha
Sõnata säääl kaare pääl.

Kärmelt töötas ta mu sõrwal
Noor ja priske peremees,
Ahmis oma niidu sõrwal
Heinu minu reha ees.

„Sinnute, miks leinaline?“
Sõnas sirge noormees sääält,
„Miks mu hella heinaline
Ka ei tõsta laulu häält?“

Miks sa omal lahtel laugel
Peidad nagu pisara?
Kas sa kallim wara laugel,
Sinna ikka waatad sa?“

„Miks ma sinna silman jala?
Säääl mu kuldne kodumaa.
Säääl mu mõte aina ala —
Kelle ei siin laulda saa?“

„Jäta kaugel kodurada,
Jäta leina, lahke lind!
Siin ka õnnel ehitada
Jgatseb sind armu rind.“

„Eüda siit ei soowi õnne
Armu siit ei ihka aim!
Gestimaa, mu laul ja kõne —
Säääl, säääl wiibib minu wain.“

121. Kus oled õnnis lapsepõli.

Kus oled õnnis lapsepõli
 Kus unenäod ilusad.
 Mil rohud, lilled, kiviakesed,
 Kõik muistseid jutte westsiwad ?
 Kus tuldseid koidukaunid päewad ?
 Mil lahkest kosus elupuu ?
 Kus oled waga usk ning lootus
 Ja palwekene lihtne, truu ?
 Oh õnnis, püha lapsepõli,
 Ei tule sa küll tagasi —
 Kuid sinu mälestus kui ingel
 Jääb minu juurde ometi.

Anna Haawa

S i s u.

1. Armukese mure.	15. Kui inimene tuleb ilmale.
2. Armukene, miks sa mures.	16. Kloostri neiu.
3. Ara küsi, emakene.	17. Kus oled sa käinud.
4. Ara pahanda.	18. Kenaste koplis.
5. Ema ei sall'i mind.	19. Krahw ja lambrine.
6. Eila õhtul.	20. Kurb neiu
7. Ei taewa all.	21. Kas tead, kallite kaugel ?
8. Esimese lume ajal.	22. Kui waga nii armas sa.
9. Ei saa mitte waiti olla,	23. Kus käisid wäike Annake ?
10. Hinge hellal igatsusel.	24. Kel kannel on, se kõlist.
11. Halelisel õhtu tunnil.	25. Kus wiibid sa ?
12. Jõua ju kaugelta.	26. Kui istun ülsinda puude.
13. Kui õhtul wälja läksin ma.	27. Sinda.
14. Kui kallist kodust läksin.	28. Silla istus kammerisja.

29. Leidis nõmmest poisike.	76. Su filmade sära,
30. Mul mõttes on üks ainuke.	77. Soldat ja pruut.
31. Ma nägin orus lillekest.	78. Sind oma mees.
32. Mäletad neiu mis ütlesid.	79. Sääl kenas roosi aias.
33. Mäe otsas kalju lossis.	80. Sinu ilusad sinised filmad.
34. Määratumas mures.	81. Soov neiu.
35. Minu neiu.	82. Sina oled kehm.
36. Miks tufub mu süda.	83. Silmamee oja.
37. Mere kaldal.	84. Sa vaatad ime hellalt.
38. Mä's maha jätsid ?	85. See waitne igatsus.
39. Kui ööd ja päewad ootsin.	86. Tähtede paistel.
40. Meil lilled õitswad aaf.	87. Tule, tule, tuike.
41. Ma olen juurwürst Gestim.	88. Tütarlapse Jumal. jätm.
42. Mina kurblik neiu	89. Tütarlaps jõe kaldal.
43. Mä's ja nutad lillekene.	90. Tiiu.
44. Mis ja nopid, neiu.	91. Troostita süda.
45. Mu meelde tuleb mõni.	92. Tule koju.
46. Minu peid on kalamees.	93. Tahad roosi ehteks võtta.
47. Mu süda see on meri.	94. Uinu.
48. Näki neitsi.	95. Üksinda.
49. Nüüd siin kloostriigaw.	96. Ühes kuldsees meretaldas.
50. Noorus nii wara.	97. Üks ainus ford.
51. Nagu pääju, päewa lindu.	98. Üks tuinga tütar.
52. Nii pea kui üksi olen.	99. Üks noormees otsib pruuti.
53. Nüüd jumalaga armuke.	100. Üks kiitis mu säraw. filmi.
54. Oh Anna sinust lahtudes,	101. Wanemuise laul.
55. Oh ilus neiu.	102. Waitne igatsus.
56. Oh miva waene wõõral.	103. Wang ja pruut.
57. Oh armastus, miks wõtsid	104. Wiibi mu pääl. sõstrafilm.
58. Oh wõiksin ma linnu tiiv.	105. Bidu hakkab.
59. Olessin laululind	106. Üks raske unenägu.
60. Oh ära karda kallis.	107. Raua külma kalju küljes
61. Oh teaksid ja kui saged.	108. Nagu linnu tiivul.
62. On mul rinnas muretaju.	109. Tuli peiu sinifilma.
63. Ohtu laul.	110. Hellad soovid
64. Onnetu armastus.	111. Küll oli ilus mu õie.
65. Ohtu ajal tamme najal,	112. Rõndis würstlik neiu.
66. Õie, õie.	113. Taara tütar taewa telgil.
67. Pruudi pärg.	114. Ei laulikut wist taha.
68. Petis neiu.	115. Jäta nutu, tütrekene.
69. Petis neiu.	116. Ei ma sind armasta.
70. Roosililled õitswad.	117. Ma lähen üle nõmme.
71. Roosi aias.	118. Üks ilus mõisa Gestimaal.
72. Ruffi lõikajad.	119. Tead küll, mu kuldakallis.
73. Rohu aias.	120. Nagu luige, lumerüüdes.
74. Säält ju mu kallake.	121. Kus oled õnnis lapsepõli.
75. Süda tufub.	

H.
1038/982

V 60
1

Rbl.
Kpl. Nr. 60
Kv. No.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU

1-95-03565

Hind 50 kop.